

- Φυγή Τ/Κ στο Βορρα.
- Υπόδηση-Απεργία στου Ρούβα και άλλα εργατικά
- Ο αγώνας των σπουδαστων ΠΑΚ
- Η κατάσταση στα νοσοκομεία
- Η Ομιλία Χ' Δημητρίου - Κριτική
- ΡΟΚ και Νεολαία - ΠΟΦΝΕ- ΜΜΑΔ
- Βρετανία - Βολιβία - Γουατεμάλα - Γκρήνης
- Διγκλής και οικονομική κρίση
- Ο Χαρακτήρας της Νοτιαφρικανικής Επανάστασης

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ—ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ

Απειλούν το βιοτικό μας επίπεδο

Μετα τις «πολεμικές» ανακοινώσεις των οργανώσεων των εργοδοτών, ΟΕΒ—ΚΕΒΕ, πάνω στην εντεινόμενη κρίση, με τις οποίες ζητούσαν να φορτωθούν όλα τα βάρη της κρίσης στους ώμους των εργαζομένων, έρχεται σήμερα η Κυβέρνηση τους (που βγήκε με τους ψήφους των εργαζομένων) να δημιουργήσει το Ανώτατο Συμβούλιο Οικονομικής Πολιτικής (ΑΣΟΠ).

Το τι είναι το ΑΣΟΠ μας το έδειξαν από την πρώτη ανακοίνωση που βγαλε. Θα είναι το «στρατηγείο» των κεφαλαιοκρατων, οι «στρατηγοί» της κυβέρνησης για να καταστρώνουν τα σχέδια πως θα κτυπηθεί η εργατική τάξη.

Απο την πρώτη συνεδρία κιόλας το ΑΣΟΠ ζήτησε οικονομικές θυσίες για να μπορέσουμε να σωθούμε από την οικονομική κρίση. Τα μέτρα που προτείνουν αποσκοπούν ανάμεσα σ'άλλα στη συγκράτηση άφξης των εισοδημάτων στα πλαίσια της παραγωγικότητας. Γίνεται σκέψη όπως όλες οι αφξήσεις που παίρνουν οι εργαζόμενοι από την ετήσια προσαύξηση, το τιμαριθμικό επίδομα και αυξήσεις με βάση τις νέες συμβάσεις να μην ξεπερνούν το όριο της παραγωγικότητας δηλ. γύρω στο 1%!!!

Η κυβέρνηση επείγεται να προωθήσει και να υλοποιήσει αυτά τα μέτρα μέχρι το τέλος του χρόνου για να μπορέσουν να περιληφθούν στις προετοιμασίες για τον προϋπολογισμό του 1986. Έτσι βιάζεται να έρθει σε επαφή και συνομιλίες με τις εργατικές οργανώσεις «στην κατανόηση των οποίων εξαρτάται η εισαγωγή των διορθωτικών μέτρων της οικονομίας» (ΝΕΑ 24/9/85)

Μέσα από την ανακοίνωση του ΑΣΟΠ, βγαίνει καθαρά ότι οι μάχες θα έρθουν πολύ σύντομα. Το εργατικό κίνημα πρέπει να είναι πανέτοιμο για να αντιμετωπίσει αυτές τις μάχες. Πρέπει να προειδοποιήσουμε όλους τους «στρατηγούς» ότι δεν θα δεχτούμε για κανένα λόγο να σφίξουμε τα ζωνάρια και να φορτωθούμε τα βάρη για να διατηρήσουν οι κεφαλαιοκράτες και οι βιομήχανοι τα κέρδη τους

Ακόμη αφτο πρέπει να γίνει ξεκάθαρο και στες ηγεσίες των εργατικών οργανώσεων ότι τα βάρη της κρίσης πρέπει να τα φορτωθούν οι κεφαλαιοκράτες.

Η ανακοίνωση της ΠΕΟ (σχετικά με τον τιμαριθμό) αναφέρει μεταξύ άλλων «..... Θα πρέπει όμως όλοι οι

Συνέχεια στη σελ. 3

ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Η μόνη απάντηση στα αδιέξοδα των αστων

Το «προσχέδιο συμφωνίας» του περασμένου - Γενάρη γύρω από το οποίο στήριξαν τότε τις ελπίδες τους οι Ε/Κ αστοι αλλά και οι ηγέτες της αριστερας - λίγους μήνες μετα τη γνωστή αποτυχία της «συνάντησης κορυφής» έχει μετατραπεί σε «ενοποιημένο έγγραφο» και αποτελεί τώρα τη νέα πρωτοβουλία του Γκουεγιάρ για λύση του Κυπριακού.

Κανένας όμως εκτος από τους πρωταγωνιστες δεν ενδιαφέρεται ούτε και πιστεύει στην επιτυχία της νέας αυτής παράστασης. Το κυπριακό εργατικό κίνημα έχει κουραστεί να ακούει για κρίσιμες καμπες, για πρωτοβουλίες, για συνομιλίες, για συναντήσεις κορυφής, για το πήγαινε έλα στα Ηνωμένα Έθνη και τέλος για καταρρεύσεις.

Η νέα πρωτοβουλία

Σε πρόσφατη συνέντευξη του, στην εφημερίδα «Γκιουναίντιν», «ο πρωθυπουργός της Τ.Δ.Β.Κ.» Έρογλου αναφερόμενος στη νέα προσπάθεια του Γκουεγιάρ, δήλωσε μεταξύ άλλων και τα ακόλουθα:

«... Μελλοντικά, όμως, όταν θα αλλάξουν οι γενιές, δυνατο να παρουσιαστεί κάποιος που θα υπογράψει μια τέτοια συμφωνία. Έστω όμως και αν τεθεί μια υπογραφή, στες υπεπιτροπες, σε κάποιο σημείο, με κάποια φόμουλα, με μια διαδικασία, οι συνομιλίες θα διακοπούν σε κά-

ποιο σημείο. Αν το αντιλαμβάνεσθε, και οι δυο πλευρες ενεργουν με τρόπο ώστε να μην κατηγορηθουν από τη διεθνη κοινή γνώμη. Ειλικρινα, πιστεύω ότι, κάτω από τις σημερινες συνθήκες, στες διμερεις συνομιλίες οι πλευρες δεν θα υπογράψουν οποιαδήποτε συμφωνία».

Ανεξάρτητα, από το γεγονός ότι οι θέσεις του Έρογλου εκφράζουν τα ιδιαίτερα συμφέροντα της Τ/Κ αστικής τάξης, που δεν έχει κανένα λόγο να δεχτεί επανένωση της Κύπρου μέσα από κάποια λύση, πρέπει να πούμε ότι δεν απέχουν και πολύ από την πραγματικότητα.

Ο Ντενκτάς μετα τις

υποχωρήσεις που έκαμε στην τελευταία αποτυχημένη συνάντηση κορυφής κατάφερε να ρίξει τις ευθύνες στην Ε/Κ πλευρα και να εδραιώσει περισσότερο τη διαπραγματευτική του θέση. Το πρόβλημα θα το έχει τώρα ο Κυπριανου. Είναι αναγκασμένος τώρα να δείξει κάποιου είδους «καλή θέληση» - γι' αυτό άλλωστε αντιμετωπίζει με θετικό μάτι τη νέα πρωτοβουλία Γκουεγιάρ. Ξέρει πολύ καλά ο Κυπριανου πως ακόμα μια αποτυχία θα μετακινήσει ακόμα περισσότερο το έδαφος κάτω από την προεδρική καρέκλα.

Όμως το πρόβλημα για την Ε/Κ αστική τάξη παραμένει. Η Τ/Κ αστική τάξη δεν είναι διατεθειμένη

Συνέχεια στη σελ. 2

Η τελευταία αεροπορική επίθεση του Ισραήλ ενάντια στο αρχηγείο της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης στην Τύνιδα χαρακτηρίζει με τον πιο εξωφρενικό τρόπο την Σιωνιστική αλαζονεία.

Ταυτόχρονα αυτή η επίθεση στο έδαφος μιας ξένης χώρας 1500 μίλια μακριά ανοίγει και ένα νέο κεφάλαιο στην ιστορία της τρομοκρατίας - αυτο της κρατικής.

Η νέα αυτή κρατική τρομοκρατική επίθεση του Ισραήλ σ'επείληξε από το σύνολο σχεδόν της ανθρωπότητας εκτος βέβαια από αυτούς που είτε βοήθησαν αυτή την επίθεση όπως έγινε με τις ΗΠΑ - με τον Ρήγκαν να δικαιολογεί την ενέργεια σαν αυτοά-

Σιωνιστική Κρατική Τρομοκρατία

μυνα - είτε από καταστάσεις που το πιο πιθανο πρακτορεύουν τα συμφέροντα του Ισραήλ όπως πολλές προκειμένη περίπτωση της Κύπρου η Συναγερμική «ΑΛΗΘΕΙΑ».

Η εφημερίδα αυτή με αρχισυντάκτη - της τον Κωνσταντινίδη που σε πολλές περιπτώσεις πολύ υποκριτικά και έξυπνα κόπτεται για τις δημοκρατικές ελευθρίες και δικαιώματα, έσχιζε τις προάλλες τα ρούχα - της και κλαψούριζε σαν θλιμμένη χήρα για την τρομοκρατική επίθεση παλαιστινίων στη μαρίνα της Λάρνακας και τον θάνατο τριών Ισραηλιτών, αλλά δεν βρήκε λέξη για

να καταδικάσει την νέα αυτή τρομοκρατία του Ισραήλ και τον θάνατο 60 ανθρώπων μεταξύ των οποίων και γυναικόπαιδα.

Το ότι ο Ρήγκαν υποστήριξε ουσιαστικά την ενέργεια του Ισραήλ επιβεβαιώνει σ' ένα βαθμό τις εικασίες ότι η επιδρομή βοηθήθηκε από τους Αμερικάνους (το πιο πιθανο ανεφοδιάστηκαν τα αεροπλάνα από τον 6ο Αμερικανικό στόλο) αν δεν καταστρώθηκαν με τη βοήθεια τους και τα σχέδια της επίθεσης. Ας μην ξεχνούμε ότι ο Ρήγκαν πολλές φορές στο παρελθον απείλησε για παρομοίου τύπου ενέργειες.

Η τελευταία επίθεση

πέραν από τη καταδική της αποτελεί και ακόμα περίπτωση που πρέπει να προβληματίσει πολλούς και κύρια τους παλαιστινίους για να βγουν τα σωστά συμπεράσματα σ' ότι αφορά τις μορφες πάλης που χρησιμοποιουν και πού αυτές οδηγούν.

Πολλες φορές σε άρθρα μας για το παλαιστινιακό πρόβλημα είναι η τακτική της ατομικής τρομοκρατίας που ακολουθούν πολλές φορές οι Παλαιστίνιοι.

Αυτο που απέδειξαν οι ως τα τώρα επιθέσεις εναντίον του Ισραήλ ήταν να δίνουν το δικαιολογητικό και την αφορμή για

βίαιες αντιθέσεις ενάντια στους Παλαιστίνιους, που σε πολλές περιπτώσεις έπαθαν πανωλεθρίες και θρήνησαν χιλιάδες θύματα.

Το μεγάλο λάθος και αδυναμία μερίδας της ηγεσίας των Παλαιστινίων είναι να δουν και να αναγνωρίσουν ότι ο λαος του Ισραήλ δεν ευθύνεται στο σύνολο του για το ξεριζωμο τους, για την καταπίεση αυτων που ζουν στο Ισραήλ και για τις επιθέσεις ενάντια τους.

Όπως όλοι οι λαοί έτσι και λαος του Ισραήλ χωρίζεται και αυτοσ σε τάξεις, αστική και εργατική.

Σήμερα όπως κάθε εργατική τάξη (μέσα σε συνθήκες παγκόσμιας κρίσης) το ίδιο και η Ισραηλιτική εργατική τάξη αντιμετωπίζει άγριο χτύπημα στο βιοτικό της επίπεδο και δέχεται τη στυγνή καταπίεση της αστικής τάξης.

Ας θυμηθούμε τις πρόσφατες περικοπες στους μισθους των εργαζομένων και τις τεράστιες εργατικές κινητοποιήσεις που ακολούθησαν.

Οι Παλαιστίνιοι στο πρόσωπο της Ισραηλιτικής εργατικής τάξης μπορούν να βρουν ένα πανίσχυρο σύμμαχο ο μόνος που μπορεί να ανατρέψει την Ισραηλιτική αστική τάξη και το σιωνιστικό

Συνέχεια στη σελ. 3

Φεύγουν Τ/Κύπριοι για... το βορρα!

Για χρόνια τώρα η Σοσ. Έκφραση αγωνίζεται με συνέπεια ενάντια στο διώξιμο των Τ/Κ που ζουν στο Νότο από την Κυπριακή αστυνομία. Ειδικά πολέμησε την παράδοση Τ/Κ και Τούρκων πολιτικών προσφύγων στον Ντενκτας σε βαθμό που η εγκατάλειψη τέτοιων μεθόδων από την αστυνομία τον τελευταίο χρόνο να οφείλεται αποκλειστικά στην μεγάλη καμπάνια που έκανε η Σ.Ε. με αφορμή την παράδοση των Τ/Κ αριστερών Μουσα Ονour και Μουσταφα Εμιν στον Ντενκτας το καλοκαίρι του '84, και στην γενική κατακραυγή και τις κινητοποιήσεις του κυπριακού και διεθνούς εργατικού κινήματος που ακολούθησαν.

Οι Τ/Κ που ζουν στο Νότο είχαν κάθε λόγο να αγωνιστούν ενάντια

Μιλούσαμε πρόσφατα μ' ένα Τ/Κ πάνω στο θέμα:

— Ξέρεις τι σημαίνει 3 χρόνια φυλακή; (τόσο είχαν φάει οι συν - κρατούμενοι του Μουσα και του Μουσταφα στις φυλακές του Ντενκτας τον περασμένο χρόνο).

— Μπορεί να γλυτώσω με λιγότερα, ένα, δυο.

— Κι είσαι διατεθειμένος να φας τόσο ξύλο και να κάτσεις τόσο καιρο μέσα;

— Θ' αντέξω, δεν θ' αντέξω;

ΧΑΚΑΝ

Η περίπτωση του Χακάν, ενός 19χρονου Τούρκου κουρδικής καταγωγής είναι ιδιαίτερα τραγική. Άνθρωπος με αριστερές ιδέες έφυγε με το όπλο του ενω υπηρετούσε πριν μερικούς μήνες. Η επαφή του με τις ιδέες της Σοσ. Έκφρασης του έδωσε νέους ορίζοντες. Ο αγώνας για το σοσιαλισμό και την ενότητα του Κυπριακού Εργατικού κινήματος (Ε/Κ και Τ/Κ) μαζί με την ταξική συνεργασία του Ελληνικού και Τούρκικου εργατικού κινήματος, τον ενθουσίασαν. Όμως δεν ήξερε λέξη ελληνικά. Δουλειά δεν μπορούσε να βρει. Λεφτα δεν είχε και ζούσε απ' ότι του έδιναν φίλοι Ε/Κ και Τ/Κ. Έτυχε ολόκληρα 24ωρα να μείνει νηστικός. Στη Λ/σο δεν πήγαινε γιατί δεν ήθελε να ζει στις άθλιες συνθήκες που ζουν οι Τ/Κ εκεί. Η γενική απομόνωση από το περιβάλλον τον έκανε να κλείνεται όλο και περισσότερο στον εαυτό του. Ήθελε να φύγει αλλά δεν μπορούσε να πάει πουθενά.

Άρχισε να σκέφτεται να πάει πίσω. Τούρκοι φίλοι του στη Γερμανία του έγραφαν να μην κάνει κάτι τέτοιο γιατί τον περίμεναν 10 χρόνια στις φυλακές τη Χούντας. Τελικά έφυγε — σε τέτοιο βαθμό κατάπτωσης είχε φτάσει.

Η Σοσ. Έκφραση είχε κάνει ότι μπορούσε για να βοηθήσει τον Χακάν. Όμως αυτός συντριμμένος και πραγματικό ράκος εξαναγκάστηκε να δώσει μια κατασκευασμένη συνέντευξη από την Τ/Κ τηλεόραση που στρεφόταν και ενάντια στη Σ.Ε.

ΚΕΜΑΛ ΝΕΠΗΛ

Ο Κεμαλ Νεπλή βρίσκεται κι αυτός στο Βορρα. Στο περασμένο φύλλο της Σ.Ε. δημοσιεύσαμε συνέντευξη του στην οποία δήλωνε πως δεν άντεχε άλλο την ανεργία και πως αν συνέχιζε η κατάσταση θα έφευγε για τα Βόρεια.

Μια μέρα ήρθε στα γραφεία της Σ.Ε. αποφασισμένος να φύγει. Οι σύντροφοι τον συγκράτησαν για να γίνει ακόμα μια προσπάθεια να βρεθεί μια δουλειά. Επικοινωνήσαν με την Π.Ε.Ο., εξήγησαν πως ο άνθρωπος είναι σε απόγνωση, κι από την Π.Ε.Ο. είπαν ότι σίγουρα θα προσπαθήσουν να περάσει από τα γραφεία τους την επόμενη Δευτέρα. Στη συνάντηση με τον Κεμαλ, ο συνδικαλιστής της Π.Ε.Ο. είπε ότι οπωσδήποτε θα βηθήσουν, να ξαναπεράσει την άλλη βδομάδα. Την άλλη βδομάδα είπαν ότι προσπαθούσαν και θα ειδοποιούσαν μόλις είχαν οτιδήποτε. Ο Κεμαλ ξαναεπικοινωνήσε, για να του πουν ξανά να περιμένει και θα

στην αποστολή τους στο Βορρα αφού για τους περισσότερους αυτο σήμαινε στρατοδικεία και φυλακές. Για τους Τούρκους και Κούρδους πολιτικούς πρόσφυγες η τύχη ήταν ακόμα πιο σκληρή - μερικοί τουλάχιστον είναι γνωστοί ότι έχουν εκτελεστεί.

Σήμερα είμαστε αντιμέτωποι μ' ένα φαινόμενο που στην επιφάνεια είναι εντελώς παράδοξο. Οι Τ/Κ φεύγουν από μόνοι τους και παν στο Βορρα! Ξέροντας ότι τους περιμένει φυλακή! Αυτό που από μια πρώτη σκόπια φαίνεται σαν καθαρή τρέλλα έχει τη δική του λογική. Δείχνει την απόγνωση στην οποία μπορεί να φτάσει ο άνθρωπος. Δείχνει πόσο μεγάλη είναι η καταπίεση που δέχονται από το Κυπριακό κράτος.

τον ειδοποιήσουν.

Απο μαρτυρία άλλου Τ/Κ, ο Κεμαλ συνελήφθη από Τούρκο στρατιώτη την ώρα που προσπαθούσε να περάσει κρυφά στα κατεχόμενα.

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΩΝ Τ/Κ

Όταν η Σ.Ε. δημοσίευσε πριν από μερικές εκδόσεις φωτογραφίες των σπιτιών — πραγματικές τρώγλες — στα οποία ζουν οι Τ/Κ στη Λ/σο, διάφοροι κυβερνητικοί παράγοντες διαμαρτυρήθηκαν ότι ενώ αυτοί προσπαθούν να βοηθήσουν, η Σ.Ε. τους επιτίθεται. Στις ίδιες αυτές τρώγλες οι Τ/Κ συνεχίζουν να ζουν. Οι περισσότεροι είναι άνεργοι. Όσοι δουλεύουν κάνουν τις πιο βαριές χειρωνακτικές δουλειές τις οποίες συχνά δεν αντέχουν. Δεν υπάρχει κανένα κυβερνητικό ταμείο για να τους βοηθήσει, δεν έχουν καμμία κοινωνική ασφάλιση και κανένα επίδομα. Ζουν μακριά από τις οικογένειές τους, δίχως ελπίδες να φτιάξουν μια δική τους οικογένεια στο Νότο. Να φύγουν από την Κύπρο δεν μπορούν. Από τη μια γιατί καμμία χώρα δεν τους δέχεται, κι από την άλλη γιατί το κράτος δεν τους δίνει διαβατήρια — σε μερικές περιπτώσεις ούτε καν ταυτότητες. Υπάρχουν περιπτώσεις που αποφάσισαν να βαφτιστούν Χριστιανοί για να λύσουν μερικά από τα προβλήματα τους κι η εκκλησία αρνήθηκε να τους βαφτίσει! Επιπλέον αντιμετωπίζουν την αστυνομική καταπίεση και την καχυποψία του κόσμου που τους αντιμετωπίζει (σαν αποτέλεσμα της προπαγάνδας του Τύπου) σαν κατά-

σκοπούς κι επικίνδυνους.

Οι συνθήκες που ζουν οι Τ/Κ είναι συνθήκες 2ης και 3ης κατηγορίας πολιτών.

Η αδιαφορία την οποία έδειξαν τα αριστερά κόμματα για τους Τ/Κ του Νότου είναι εντυπωσιακή. Τα λόγια περί κοινών αγώνων κι επαναπροσέγγισης είναι ωραία κι εύκολο να τα πει ο καθένας. Όμως οι πράξεις είναι που αποδειχθούν την ειλικρίνεια των λόγων. Τα αριστερά κόμματα είχαν μια μοναδική ευκαιρία να αποδείξουν στις Τ/Κ μάζες στο Βορρα ότι εννοούν τα όσα λέν για μια κοινή πατρίδα στην οποία Ε/Κ - Τ/Κ να ζουν μαζί, και να διαχωρίσουν τους εαυτούς τους από τον εθνικισμό και τον αντι-τουρκισμό της δεξιάς και του κράτους.

Ένας - ένας οι Τ/Κ του Νότου αρχίζουν να σκέφτονται την επιστροφή στο Βορρα. Έξησαν αρκετά στο Νότο για να δουν ότι το μόνο το οποίο τους υπόσχεται η Κυπριακή Κυβέρνηση είναι η εξαθλίωση για όλη τους τη ζωή. Έτσι η καταπίεση στο Βορρα αρχίζει να γίνεται ελκυστική!

Άμα το σκεφτεί κανένας καλύτερα, από τη σκόπια ενός νεολογίου των 20-25 χρόνων, 3 χρόνια φυλακή μπορεί πραγματικά ν' αξίζουν τον κόπο αν είναι να ζήσει τη υπόλοιπη ζωή κοντά σε δικούς του σ' ένα περιβάλλον που του προσφέρει περισσότερη ασφάλεια και κάποιες ελπίδες - όσο ψεύτικες κι αν θ' αποδειχτούν αυτές μέσα στον καπιταλισμό.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΣΟΣ

Η μόνη απάντηση στα αδιέξοδα των αστών

Συνέχεια από την σελ. 1

να δεχτεί τίποτα λιγότερο από την ύπαρξη δυο ξεχωριστών κρατών, με δυο ξεχωριστές οικονομίες. Η σύγκρουση συμφερόντων μεταξύ Ε/Κ και Τ/Κ αστικής τάξης βρίσκεται στη βάση όλων των μέχρι σήμερα αποτυχημένων προσπαθειών προδικάζοντας έτσι και το μέλλον της νέας προσπάθειας.

Η Αριστερά

Η αδυναμία της αστικής τάξης να λύσει το κυπριακό, φέρνει ταυτόχρονα στην επιφάνεια την απουσία εναλλακτικής πολιτικής από τους ηγέτες της αριστεράς. Γιατί όλη αυτά χρόνια οι ηγεσίες και του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ ήταν και είναι οι ουραγοί μιας αστικής πολιτικής με την οποία στην ουσία δεν διαφώνησαν ποτέ. Οι κατακαιρούς διαφωνίες τους - που επιβάλλονται κύρια από τη βάση τους και στοχεύουν στην δικαιολόγηση μιας δήθεν διαφορετικής πολιτικής - ποτέ δεν ήταν αποτέλεσμα της αμφισβήτησης των διαδικασιών (συνομιλίες μεταξύ των αστών, ΟΗΕ., διεθνοποίηση σε διπλωματικό επίπεδο, προσπάθειες για άσκηση πίεσών στην Τουρκία) που

ακολουθούν για τόσα χρόνια χωρίς αποτέλεσμα και τελειωμο οι Ε/Κ αστοί. Πάντοτε οι διαφωνίες αυτές αφορούν ζητήματα χειρισμών (μεγάλη ή μικρή έμφαση στην αμυντική θωράκιση, συζήτηση πριν την υπογραφή, υπογραφή χωρίς συζήτηση, συνάντηση κορυφής τώρα ή αργότερα κλπ.).

Στη ρίζα της πολιτικής αυτής των αριστερών ηγεσιών βρίσκεται ο **ρεφορμισμός τους, η προσκόλληση τους στο καπιταλιστικό σύστημα και έτσι η αδυναμία τους να διακρίνουν ότι όχι μόνο δεν μπορούν οι αστοί να λύσουν το πρόβλημα αλλά αντίθετα η εξουσία τους και στο βορρα και στο νότο είναι το μεγαλύτερο εμπόδιο στην επάνοψη του κυπριακού εργατικού κινήματος.**

Τι άλλο μπορεί να εκφράζει η θέση της ηγεσίας του ΑΚΕΛ, πως πρέπει «να επιδειχθεί και από τις δυο πλευρές εποικοδομητική προσέγγιση και πνεύμα καλής θέλησης και αμοιβαίας κατανόησης και εμπιστοσύνης, ώστε να διευκολυνθεί και να ευοδωθεί η πρωτοβουλία του Γ.Γ. του ΟΗΕ» (ομιλ. Φάνη, Χαραυγή 25/9/95), εκτός από την πι-

στη πως οι αστοί είναι ικανοί για αντιιμπεριαλιστική λύση φτάνει να θέλουν;

Τι άλλο εκτός από εθνικισμό και εμπιστοσύνη στους αστούς μπορεί να σημαίνει η διακηρυγμένη θέση της ηγεσίας του ΑΚΕΛ για το σχηματισμό «κυβέρνησης εθνικής ενότητας με τη συμμετοχή όλων των πολιτικών δυνάμεων»; Έπειτα πως μπορεί ταυτόχρονα να μιλά η ηγεσία του ΑΚΕΛ για την ανάγκη «επαναπροσέγγισης με τους Τ/Κ» αφού με τη θέση για «κυβέρνηση εθνικής ενότητας» τοποθετεί το πρόβλημα στη βάση της εθνικής αντιπαράθεσης σπρώχνοντας τους Τ/Κ σε ανάλογες εθνικιστικές τοποθετήσεις;

Με ποιους ζητά να συγκυβερνήσει η ηγεσία του ΑΚΕΛ; Με την ηγεσία του ΔΗΣΥ που «αποτελεί το όργανο του ιμπεριαλισμού στην Κύπρο» και εκφράζει «τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου»; Ή με την ηγεσία του ΔΗΚΟ που «απαχώρησε διευκολύνσεις στα νατοϊκά στρατεύματα», που διέκοψε μονομερώς τη «Δημοκρατική Συνεργασία», που «δεν πιστεύει στην ομοσπονδία»;

Αλλά ούτε η ηγεσία της ΕΔΕΚ δεν κατάφερε να

ξεφύγει από τα πλοκάμια της αστικής πολιτικής. Κι ενώ στήριξε τον Κυπριακό για τη θέση που κράτησε ενάντια στην υπογραφή του εγγράφου Γκουεγιάρ τον περασμένο Γενάρη, τώρα δεν τολμά να κατηγορήσει τον Κυπριακό που έχει δεχτεί το ίδιο (με μικρές διαφοροποιήσεις) έγγραφο.

Αν γίνουν οι «σωστοί χειρισμοί» τότε δεν υπάρχει πρόβλημα διαδικασίας για την ηγεσία της ΕΔΕΚ. «Η πρωτοβουλία Ντε Γκουεγιάρ όχι μονάχα οδηγείται προς εκτροπή, αλλά αν δεν υπάρχουν σωστοί χειρισμοί δυνατό να μετατραπεί σε παράγοντα επιρροής ευθυνών στη δική μας πλευρά» (ομιλ. Λυσσαρίδη στο Παραλίμνι, ΝΕΑ 21/9/85).

Και όχι μόνο αυτό. Την ηγεσία της ΕΔΕΚ δεν την ενδιαφέρει ούτε ποιος κυβερνά. «Δεν έχει σημασία ποιος ή ποιοι κυβερνούν, αλλά ποια γραμμή θα ακολουθηθεί»!! (ΝΕΑ 9/7/85). Ας κυβερνήσει λοιπόν και ο ΔΗΣΥ φτάνει να ακολουθήσει τη σωστή γραμμή, λες και οι θέσεις κάθε κόμματος και στο εθνικό και στα κοινωνικο-οικονομικά δεν εκφράζουν τα συμφέροντα κάποιων συγκεκριμένων τάξεων αλλά είναι αποτέλεσμα της επφύθησης του αγίου πνεύματος.

Η εγκατάλειψη της μέχρι σήμερα ακολουθούμενης πολιτικής από τα κόμματα της αριστεράς και η υιοθέτηση μιας νέας ταξικής σοσιαλιστικής πολιτικής είναι η μοναδική εναλλακτική προοπτική. Το σπάσιμο κάθε συνεργασίας με τους Ε/Κ αστούς και η πάλη για το σοσιαλισμό θα δώσει νόημα στο κάλεσμα προς τους Τ/Κ εργάτες για να ξεφορτωθούν την Τ/Κ αστική τάξη. Ο αγώνας της Ε/Κ εργατικής τάξης για το σοσιαλισμό είναι η μόνη εγγύηση πως η Τ/Κ κοινότητα δε θα καταπιεστεί ξανά αλλά θα της δοθεί το δικαίωμα να αποφασίσει ελεύθερα χωρίς τον κίνδυνο της βίας και της επιβολής.

Οι κακές εμπειρίες του παρελθόντος που ασφαλώς θυμάται η Τ/Κ εργατική τά-

ξη, θα εκλείψουν όταν τα αριστερά κόμματα μπου στην πρωτοπορία ενός τέτοιου αγώνα. Αντίθετα οι Τ/Κ εργάτες θα προτιμήσουν το δικό τους κράτος παρα μια ενιαία καπιταλιστική Κύπρο με αφεντικά τους Ε/Κ αστούς.

Μπροστα στην προοπτική ενότητας της δεξιάς τα αριστερά κόμματα ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ πρέπει να αντιτάξουν την ενότητα της αριστεράς. Οι αγωνιστές της βάσης των αριστερών κομμάτων είναι έτοιμοι να παλέψουν σ' αυτή την κατεύθυνση. Είναι μια πορεία που θα επιβληθεί από τις ίδιες τις συνθήκες παραπέρα όξυνσης των προβλημάτων της κυπριακής κοινωνίας.

Γιώργος Καψής

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Αδιέξοδο στην Υπόδηση

Η κατάσταση στις βιομηχανίες Ενδυσης - Υπόδησης στην Κύπρο, στα τελευταία δυο χρόνια έχει χειροτερευσει. Η μείωση των εξαγωγών έχει δημιουργήσει σοβαρό πρόβλημα απασχόλησης για τους εργαζόμενους στους κλάδους αυτους.

Η μείωση των εξαγωγών είναι ο κυριώτερος λόγος που και οι Κύπριοι βιομήχανοι Υπόδησης αρνούνται να υπογράψουν την νέα συλλογική σύμβαση που έληξε απο τον περασμένο Ιούνη.

Η εργοδοτική πλευρα επιμένει ότι ο βασικός λόγος για την μείωση των εξαγωγών είναι στα ψηλα μεροκάματα! οι συχνες αφησεις των μισθων και η τιμαριθμική αναπροσαρμογή. Έτσι διατηρα μια αδιάλλακτη στάση στες διαπραγματεύσεις ζητώντας παγοποίηση των υφισταμένων συλλογικών συμβάσεων, να διατηρηθούν δηλ. τα μεροκάματα χαμηλα για να μπορέσουν να έχουν συναγωνισμο.

Ακόμα όπως πληροφορούμαστε αρχισαν οι απειλες για απολύσεις προσωπικού σαν πλεονάζον όπως στην βιομηχανία ΒΑΤΑ και στη βιομηχανία ένδυσης Ρεάνα. (Υπενθυμίζουμε ότι η σύμβαση για την ένδυση λήγει στο τέλος του χρόνου).

Για μια ακόμη φορα παρατηρούμε ότι με το βάθαιμα της κρίσης του καπιταλισμου στους πρώτους που θα στραφουν και θα

κτυπήσουν οι εργοδότες να διατηρήσουν τα κέρδη τους είναι οι εργαζόμενοι.

Η μείωση των εξαγωγών δεν οφείλεται στα ψηλα μεροκάματα — που κάθε αλλα παρα ψηλα είναι σαφτους τους τομείς — αλλα στο ότι ακόμα και οι ανεπτυγμένες βιομηχανικα χώρες αντιμετωπίζουν τέτοια προβλήματα και οι κεφαλαιοκράτες σαφτες τες χώρες προσπαθουν παράλληλα να διατηρήσουν τα κέρδη τους ελαττώνοντας τες εισαγωγες τους.

Οι εργαζόμενοι πρέπει να προετοιμαστον με ένα αγωνιστικο πρόγραμμα για υπεράσπιση των κατακτήσεων τους. Αφτο το πρόγραμμα πρέπει να περιλαμβάνει:

1. Να επιμείνουν στα αιτήματα που διεκδικουν στες συλλογικες συμβάσεις χωρίς καμια υποχώρηση.
2. Άνοιγμα βιβλίων
Να ελεγχτουν τα βιβλία των βιομηχάνων αν πρά-

γματι δεν έχουν κέρδη. Τόσα χρόνια απομιζούσαν το αίμα των εργαζομένων, και έβγαλαν εκατομμύρια κέρδη.

3. Εργατικός Έλεγχος
Για προγραμματισμο της παραγωγής, όπου έτσι θα μπορούν να ελέγχουν το τι παράγεται και το τι συμβαίνει μέσα στα εργοστάσια (συνθήκες δουλείας, περιβάλλον κ.λ.π.)

4. Μείωση ωρων Εργασίας
Μόνο έτσι θα μπορέσουν να αποροφηθουν οι άνεργοι που θα δημιουργηθουν με την «έλληψη των εξαγωγών», χωρίς μείωση των μεροκαμάτων.

Μόνο έτσι οι εργαζόμενοι σήμερα στη υπόδηση και αύριο στη βιομηχανία ένδυσης θα μπορέσουν να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά τις επιθέσεις των βιομηχάνων.

Α. Ανδρέου

Να φύγουν τα λύματα της 7-up

Σε αγωνιστικες εκδηλώσεις διαμαρτυρίας κατέβηκαν οι κάτοικοι της περιοχής, γύρω απο την 7up, απαιτώντας την απομάκρυνση των λυμάτων του Εργοστασίου.

Τα λύματα απο το εργοστάσιο είναι κίνδυνος για την υγεία των κατοίκων - προκαλουν βαρεια δυσσομία, αποτελουν εστιές κουνουπιων - και πρέπει να απομακρυνθουν αμέσως.

Η διεύθυνση της 7up βγάξει τεράστια κέρδη κάθε χρόνο και όμως λυπάται μέχρι σήμερα ορισμένες χιλιάδες λίρες που θα χρειαστουν για να φτιάξει τους κατάλληλους οχετους (συστήματα για διάλυση των λυμάτων).

Ο αγώνας των κατοίκων είναι πέρα για πέρα δικαίος. Η αγωνιστικότητα τους αποτελεί παράδειγμα για το πως πρέπει να διεξάγονται τέτοιου είδους αγώνες.

Η διεύθυνση του εργοστασίου δεν πρέπει να αφεθει να καθυστερήσει. Τα αρμόδια κρατικά όργανα πρέπει να υποχρεωθουν να επέμβουν άμεσα για να προστατεύσουν την υγεία των κατοίκων της περιοχής.

Απεργία στου Ρούβα και Παπανικολάου

Απο τες 27/9/85 οι υπάλληλοι στο κατάστημα Ρούβα και Παπανικολάου στη Λάρνακα απεργουν γιατί οι εργοδότες αρνούνται το δικαίωμα οργάνωσης των εργαζομένων.

Με την άρνηση τους αφτη οι εργοδότες παραβιάζουν τον κώδικα βιομηχανικών Σχέσεων και έτσι οι εργαζόμενοι αναγκάστηκαν να κατέβουν σε απεργία για διεκδίκηση του δικαιώματος να οργανωθουν στη συντεχνία της αρεσκείας τους. Συγκεκριμένα στη ΣΕΚ.

Οι εργαζόμενοι στου Ρούβα και Παπανικολάου έχουν υπηρεσία απο 10-17 χρόνια ο καθένας. Δεν είναι η πρώτη προσπάθεια που γίνεται για οργάνωση. Έγιναν πολλές προσπάθειες ακόμα και πριν τον πόλεμο όταν βρισκόταν η εταιρεία στο Βαρύσι. Όμως πάντα αποτύγχαναν λόγω της άρνησης των εργοδοτων.

Φέτος όμως ο κόμπος

έφτασε στο κτένι και οι υπάλληλοι και τεχνικοί αποφάσισαν να οργανωθουν παρα τες αντιδράσεις των εργοδοτων.

Σήμερα απεργουν 8 υπάλληλοι και ένας δυστυχως παίζει τον ρόλο του απεργοσπάστη. Για να μπορέσουν να κάμψουν την αντίσταση των υπαλλήλων οι εργοδότες χρησιμοποιοουν συγγενικα τους πρόσωπα στη λειτουργία της εταιρείας. Ακόμη έγιναν προσπάθειες για να βρεθουν απεργοσπάστες όμως πολυ σωστα μόλις μάθαιναν ότι υπάρχει απεργία αποχωρούσαν.

Μέσα απο τον αγώνα για αναγνώριση της Οργάνωσης των υπαλλήλων οι εργοδότες απόλυσαν 2 υπαλλήλους που αφτο ήταν το τελευταίο που μπορούσαν να αποδεκτουν οι εργαζόμενοι.

Είναι σημαντικό για ολόκληρο το εργατικό κίνημα να μάθει ότι αφτοι οι κύριοι δεν παραχωρουν ού-

τε τιμαριθμικό, ούτε φιλοδώρημα, ούτε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και ακόμα δεν καταβάλλουν ταμείο προνοίας.

Ο αγώνας των εργαζομένων είναι πέρα για πέρα δικαίος.

— Ζητουν αναγνώριση της συντεχνίας και επαναπόσληψης των απολυμένων - και πρέπει να βρει τη συμπαράσταση όλων των εργαζομένων.

Αφτος ο κλάδος είναι απο τους πιο δύσκολους για οργάνωση. Πρέπει ο αγώνας αφτος να γίνει ο προπομπος για την οργάνωση όλων των ανοργάνωτων υπαλλήλων που δυστυχως είναι χιλιάδες.

Η Σοσ. Έκφραση τάσσεται ανεπιφύλακτα ολόψυχα υπερ των απεργων διατεθειμένη να προσφέρει οποιαδήποτε βοήθεια της ζητηθεί.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ
Λ/ΚΑ

Σιωνιστική Κρατική Τρομοκρατία

Συνέχεια απο την σελ. 1

σμο, φτάνει να ακολουθήσουν τη σωστή πολιτική και πρόγραμμα. Ένα πρόγραμμα που θα ενώνει και τα γειτονικά εργατικά κινήματα, σε ένα κοινό αγώνα ενάντια στις ντόπιες αστικές τάξεις και αντιδραστικές κυβερνήσεις, με κύρια προοπτική το σοσιαλισμο, σαν η μόνη προοπτική που μπορεί να λύσει το Παλαιστινιακό πρόβλημα, όπου Παλαιστίνιοι και Ισραηλίτες εργατές στη βάση των κοινών - τους συμφερόντων θα

μπορουν να ζήσουν ειρηνικά κτιζοντας μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση - καταπίεση και εθνικους διαχωρισμούς.

Οποιαδήποτε τρομοκρατική επίθεση ενάντια στο Ισραήλ δίνει την ευκαιρία στους σιωνιστες - αστους να την εκμεταλλεύονται προπαγανδίζοντας μέσα στις εργατικές μάζες του Ισραήλ για τον κίνδυνο που διατρέχουν απο τους γύρω εχθρους, καταφέροντας έτσι να τις συσπειρώνουν γύρω -

τους και έτσι να αποπροσανατολίζονται απο το πραγματικό τους ταξικό εχθρο.

Ας μην ξεχνάμε ότι η Ισραηλίτικη εργατική τάξη ήταν αυτή που έμπρακτα με τεράστιες κινητοποιήσεις απαιτήσε, πριν δυο χρόνια περίπου, το σταμάτημα του πολέμου, όταν τα Ισραηλίτικα στρατεύματα πολιορκούσαν τους Παλαιστίνιους μέσα στη Βηρυτο.

Μάζος

Απειλουν το βιοτικό μας επίπεδο

Συνέχεια απο την σελ. 1

παράγοντες της κυπριακής κοινωνίας, όλες οι τάξεις, κόμματα και οργανώσεις να συμβάλουν θετικά στη αντιμετώπιση τους. Όλοι πρέπει να άρθουν στο ύψος των περιστάσεων. Μέσα αφτο το πνεύμα η ΠΕΟ είναι έτοιμη να συμβάλει ποικιλόμορφα προς αφτη την κατεύθυνση.....»(ΧΑΡΑΥΓΗ 20/9/85)

Αφτη η ανακοίνωση της ΠΕΟ είναι δείγμα ότι η ηγεσία της είναι διαθετειμένη να κάνει υποχωρήσεις, σε ορισμένα ζητήματα.

Όμως αν κάνουμε πίσω έστω και λίγο υπάρχει ο κίνδυνος να παραπλανηθεί το εργατικό κίνημα ότι με αφτα τα μέτρα μπορεί να σωθει η οικονομία μας ενώ θ' ανοίξει η όρεξη των κεφαλαιοκρατων και της κυβέρνησης για περισσότερες «θυσίες». Η οικονομία όσο καιρο την διαχειρίζονται οι κεφαλαιο-

κράτες θα έχει αφτες τες κρίσεις και θα πληρώνει πάντα ο εργαζόμενος. Αφτο που χρειάζεται δεν είναι ημίμετρα. Είναι πρόγραμμα.

Πρέπει να απαιτήσουμε απο τες ηγεσίες μας ένα σοσιαλιστικό αγωνιστικό πρόγραμμα διεκδικήσεων για να προστατέψουμε τα μεροκάματα μας, την διαβίωση μας τα δικαιώματα μας.

ΛΙΤΟΤΗΤΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ Αφτο πρέπει να είναι το σύνθημα μας.

Μέσα απο μια τέτοια συντονισμένη πάλη η εργατική τάξη θα συνειδητοποιήσει την καταμάχητη δύναμη της, θα περιφρουρήσει τα κεκτημένα και θα προχωρήσει για νέες κατακτήσεις συνειδητοποιώντας πως μόνο με το πέρασμα της οικονομίας στα δικά της χέρια - μόνο με το σοσιαλισμο μπορεί να υπάρξει εγγύηση για ένα άνετο βιοτικό επίπεδο.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ

Κινδυνεύει να απομονωθεί Ο Αγώνας των σπουδαστών ΠΑΚ

Για δεύτερη κατα συνέχεια χρόνια οι σπουδαστές της Παιδαγωγικής Ακαδημίας (ΠΑΚ) προβαίνουν σε αποχή από τα μαθήματα διαμαρτυρόμενοι για το θεσμο των ειδικών κριτηρίων που χρησιμοποιεί το Υπουργικό Συμβούλιο για να εισάγει άτομα, με ειδικά προβλήματα (16 περιπτώσεις φέτος) στην Ακαδημία.

Οι σπουδαστές αξιολογούν τη θέσπιση νομοθεσίας για εισδοχή στην ΠΑΚ και την παγοποίηση των θέσεων των «ειδικών κριτηρίων» μέχρι την εφαρμογή της νομοθεσίας.

Επιπλέον η ηγεσία των σπουδαστών της ΠΑΚ κατάγγειλε πως τα «ειδικά κριτήρια» καταστρατηγούνται για να μπαίνουν «απο το παράθυρο» άτομα που έχουν τα μέσα (αναφέρονται περιπτώσεις όπως «αθλητής», «θείος αγνοούμενου», «πρόσφυγας από την Αρμόχωστο»).

Απο την άλλη οι οργανώσεις επηρεαζόμενων ατόμων (Αγνοουμένων, Αποκατάστασης παθόντων, Μεσογειακής Αναιμίας) έχουν διαμαρτυρηθεί για τη στάση των σπουδαστών που κατηγορούνται ότι εμπόδισαν με τη βία άτομα των «ειδικών κριτηρίων» να μπουν στην Ακαδημία.

Είναι σ' όλους γνωστό πως στην Κύπρο «τα μέσα»

δίνουν και παίρνουν σε κάθε τομέα της ζωής. Ιδιαίτερα η κυβέρνηση Κυπριανού καταφεύγει ολοένα και εντονότερα στο βόλεμα των ημετέρων για να στηρίξει την δημοτικότητα της κυβέρνησης.

Γι' αυτό συνθήματα όπως «ίσα δικαιώματα», «ίσες ευκαιρίες», «ειδικά κριτήρια=Μέσα», «αξιοκρατία στην Ακαδημία» κ.ο.κ. αντικρύζονται με συμπάθεια από τον κυπριακό λαό.

Επίσης κατανοητές είναι και οι ανησυχίες των σπουδαστών για το μέλλον τους (διορισμοί, προαγωγές, μεταθέσεις) και η φοβία τους για τον ανταγωνισμό των ατόμων με ειδικά κριτήρια, όταν προσληφθούν σαν δάσκαλοι.

Βλέποντας όμως τα πράγματα πιο βαθιά θα δούμε πως η ηγεσία της Π.Α.Κ. κάπου μένει στα μέσα του δρόμου. Πρώτα - πρώτα απομονώνει τον αγώνα της σ' ένα μόνο ζήτημα - αυτο των ειδικών κριτηρίων - πράγμα που την αφήνει εκτεθειμένη στις κατηγορίες πως το μόνο που την ενοχλεί στην παιδεία είναι τα λίγα παιδιά των αγνοουμένων, πεσόντων, αναιμικά κλπ που προσλαμβάνονται κάθε χρόνο. Ύστερα δεν πείθονται ότι η έγνοια τους είναι η εξάλειψη των ειδικών κρι-

τηρίων αφού δέχονται την εισαγωγή νομοθεσίας πάνω στο θέμα, δηλαδή νομοθετημένη «αναξιοκρατία» - για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια τους.

Αυτά δημιουργούν σύγχυση και βάζουν φραγμούς στην επιτυχία του αγώνα τους.

Πιστεύουμε πως οι σπουδαστές της ΠΑΚ πρέπει να πλατύνουν τους ορίζοντες τους και να διευρύνουν τον αγώνα τους για να αγκαλιάσει τα γενικότερα προβλήματα της παιδείας και της κοινωνίας γενικά - που αφορούν στο τέλος-τέλος το ειδικό πρόβλημα που αντιμετωπίζουν σήμερα.

Οι θέσεις για εισδοχή στην ΠΑΚ είναι απειλιστικά λίγες. Κάνουν αίτηση κάθε χρόνο πάνω από 1000 άτομα και προσλαμβάνεται το 1/10 περίπου κι αυτό τη στιγμή που το ανώτατο όριο μαθητών κατά τάξη στα δημοτικά είναι 34. Ταυτόχρονα υπάρχουν άνεργοι δάσκαλοι και χιλιάδες άνεργοι επιστήμονες και μαθητές γυμνασίων.

Αντι η κυβέρνηση να προχωρήσει στη μείωση του ορίου μαθητών κατά τάξη καταφεύγει στα συμπλέγματα μαθητών (μικτές τάξεις 1η-2α, 3η-4η κλπ) πράγμα στο οποίο εναντιώνονται έντονα οι γονείς. (Στη

Λεμεσό έγιναν κι αποχές από τα μαθήματα).

Οι σπουδαστές της ΠΑΚ έπρεπε να έχουν σαν πρώτο ζήτημα στην ατζέντα τη μείωση των μαθητών κατά τάξη και την πρόσληψη εκατοντάδων νέων δασκάλων στα σχολεία. Το ανθρώπινο δυναμικό υπάρχει - η ανάγκη υπάρχει. Όσο πιο λίγοι μαθητές στην τάξη τόσο καλύτερη η εκπαίδευση και η ανάπτυξη του μαθητή. Αυτό που λείπει είναι οι προτεραιότητες της κυβέρνησης που αντι να σκέφτεται για φορολογίες στο κεφάλαιο για να βελτιωθούν οι κοινωνικές υπηρεσίες ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΖΕΙ ΔΡΑΣΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ.

Τα δημοτικά χρειάζονται επίσης καλύτερες αίθουσες, καλύτερα εποπτικά μέσα, καλύτερες αθλητικές εγκαταστάσεις, καλύτερες συνθήκες δουλειάς για το μαθητή και το δάσκαλο.

Ένα πρόγραμμα αγώνα που αγνοεί αυτά τα καιρία ζητήματα κι ακόμα τη σύνδεση του αγώνα με τον αγώνα ενάντια στην ανεργία γενικά, για το δικαίωμα στη δουλειά για όλους, κινδυνεύει να αφήσει τον αγώνα των σπουδαστών αποκομμένο από το εργατικό κίνημα. Ακόμα τους φέρνει σε αντίθεση με ομά-

δες της κοινωνίας που απαιτούν πραγματικά ειδική μεταχείριση.

Όσον αφορά το άμεσο ζήτημα, η νομοθεσία δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα.

Μόνο η ουσιαστική συμμετοχή των σπουδαστών στη λήψη των αποφάσεων για την εισδοχή, τις προσλήψεις, προαγωγές, μεταθέσεις, έχει τη δυνατότητα να εξαλείψει τα μέσα του ρουσφέτι και τις αδικίες.

Επαναλαμβάνουμε όμως πως αν δεν ειδηθεί

σφαιρικά το ζήτημα των ευκαιριών απασχόλησης, τόσο στην παιδεία όσο και γενικά, τότε ο αγώνας θα παραμείνει ημιτέλης κι αποκομμένος από το εργατικό κίνημα. Τότε θα πρόκειται απλά για ένα άγριο μακελίο - ποιος θα φάει ποιον - στις λίγες θέσεις που υπάρχουν - πράγμα που μειώνει το κύρος των ενδιαφερομένων και σαν δασκάλων και σαν ανθρώπων - πράγμα που τους καταδικάζει σ' ένα ατέλειωτο επαγγελματικό άγχος για το αύριο.

Δώρος Μιχαήλ

Ο χορός της Σ.Ε. στη Λάρνακα

Έγινε με επιτυχία στις 28/9/85 στο κέντρο «Ανεμών» στη Λάρνακα, ο επαρχιακός χορός της εφημερίδας μας, μέσα σε συντροφικό περιβάλλον και μεγάλη διασκέδαση που κράτησε μέχρι πρωίας.

Ο χορός της Λάρνακας ήταν συνέχεια της μεγάλης παράδοσης που έχει δημιουργήσει η Σ. Έκφραση με τους χορούς της.

Ο οικονομικός στόχος των £1200 υπερκαλύφθηκε. Αφτα τα λεφτα είναι πολυ χρήσιμα για να καλύψουμε επείγουσες ανάγκες της Σοσ. Έκφρασης.

Η Σ. Έκφραση εκφράζει εφχαριστίες σ' όσους παρεβρέθηκαν ή συνέβαλαν με οποιοδήποτε τρόπο στην επιτυχία του χορού.

Απο την κλήρωση του λαχείου μένουν αζητητοι οι πιο κάτω αριθμοί:

007-1842—107-1717-234-1922-396
Ζητείστε τους απο το τηλ. 041-53583

Ο Χορος στο Δάλι

Έγινε στις 27 του Σεπτεμβρη ο πρώτος τοπικός χορος της Αριστερας Πτέρυγας Δαλιου στο κέντρο Ρομάντικα. Ο χορος θα αποφέρει γύρω στις £450 για ενίσχυση της Σοσιαλιστικής Έκφρασης. Οι πιο κάτω αριθμοι κερδίζουν δώρα που δεν έχουν ακόμα ζητηθει.

732	699
2125	1227
685	1926
944	2110
2123	1927
1273	
1563	1919
2124	727

ΥΓΕΙΑ — Δικαίωμα για όλους

Μια σειρά απο πρόσφατες καταγγελίες για τη χαώδη κατάσταση που επικρατεί στα Νοσοκομεία, φέρνουν ξανα στην επιφάνεια, με τα πιο έντονα χρώματα, τα απαράδεκτα που συμβαίνουν γύρω απο το ζήτημα της υγείας.

Η ανεπαρκής επάνδρωση των Νοσοκομείων, τόσο σε ιατρικό αλλα κυρίως σε παραϊατρικό προσωπικό, η έλλειψη θαλάμων περίθαλψης αλλα και σύγχρονον εξοπλισμό, συνθέτουν μια τραγική ελλειψη υποδομη για κατάλληλη παρακολούθηση των αρρώστων.

Ωστόσο αυτη είναι η μια πλευρα του προβλήματος. Στην άλλη υπάρχουν τα αποτελέσματα. Ουρες απο αρρώστων που περιμένουν περίθαλψη, θάλαμοι ασφυκτικά γεμάτοι, ακόμη και διαδρόμοι με κρεβάτια!! Οι νοσοκόμες πηγαίνουν απο τους θαλάμους στο διάδρομο. Στα παιδιατρικά τμήματα ταλαιπωρημένοι γονεις προσπαθουν να σταματήσουν το κλάμα των παιδιων που ηλεκτρίζει ακόμη περισσότερο την φορτισμένη ατμόσφαιρα. Άτομα που ενω καλούνται και προσέρχονται για εγχειρήσεις, δεν γίνονται δεκτα και στέλλονται πίσω στα σπίτια τους με διάφορες δικαιολογίες — συνήθως με το γνωστο «δεν υπάρχουν κρεβάτια».

Μάλιστα έχουν δοθει οδηγίες στους γιατροους να μην προσκαλουν ασθενεις για εγχειρήσεις αν δεν έχουν εξασφαλίσει προηγουμένως κρεβάτι! Η συνταγή αυτη ασφαλως δεν λύει το πρόβλημα αλλα απλως το διαιωνίζει, αυξάν-

οντας την ταλαιπωρία των υποψηφίων για εγχείρηση.

Το πιο τραγικό όμως είναι πως κάποιοι πληρώνουν με την ίδια τους τη ζωη την ανεπαρκη επάνδρωση των Νοσοκομείων. Πρόσφατο παράδειγμα (υπάρχουν και πολλα άλλα) ο μικρος Κωνσταντίνος Νεοφύτου που ίσως να σωζόταν αν υπήρχε νευροχειρουργικό τμήμα στο Νοσοκομείο Λεμεσού. Η δικαιολογία του υπουργ-

γείου υγείας ότι το μικρο μέγεθος της Κύπρου και οι μικρες αποστάσεις δεν επιβάλλουν την ανάγκη δημιουργίας δεύτερου νευροχειρουργικού τμήματος, δεν έπεισαν κανένα. Τα ζητήματα ζωης και θανάτου δεν μετρούνται μόνο με τις αποστάσεις αλλα αντιμετωπίζονται με τον σωστο προγραμματισμό της υγειονομικής υποδομης — κάτι που δυστυχως απουσιάζει.

Ο τομέας της υγείας είναι πολυ σημαντικός και χρειάζεται να του δοθει η ανάλογη έμφαση. Τα φτωχα λαϊκα στρώματα και γενικά οι εργαζόμενοι που προσφεύγουν στα κρατικά Νοσοκομεία για περίθαλψη είναι αδιανόητο να συναντουν αυτες τις ταλαιπωρίες, γιατί δεν έχουν τα απαιτούμενα οικονομικά μέσα να πάνε σε εξωτερικούς ιδιωτικούς γιατροους.

Οι οικονομικοί λόγοι

Εγχειρισμένα παιδια ριγμένα στους διαδρόμους. Απο το χάος των Νοσοκομείων.

που επικαλείται η κυβέρνηση δεν ευσταθούν. Ο καθένας σ' αυτο τον τόπο ξέρει πως κατασπαταλούνται εκατομμύρια είτε σε «ατυχείς» επενδύσεις, είτε σε κλάδους δευτερεύουσας σημασίας, είτε γεμίζουν τες τράπεζες της Ελβετίας. Νά απο που πρέπει να πάρει τα λεφτα το κράτος, ώστε να αυξήσει τες δαπάνες στην υγεία με την ανέγερση νέων, άρτια εξοπλισμένων νοσοκομειακών μονάδων.

Έπειτα είναι οι άνεργοι ή υποασφαλούμενοι γιατροι. Είναι παράλογο απο τη μια να υπάρχουν ουρες αρρώστων και απο την άλλη ουρες ανέργων γιατρων και άλλου νοσοκομειακού προσωπικού. Αυτο λοιπον το προσωπικό πρέπει να καλύψει τες ανάγκες που υπάρχουν, ξαλαφρώνοντας έτσι το υπερφορτωμένο πρόγραμμα του σημερινου απασχολούμενου προσωπικού.

Το κρατικό σχέδιο ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης πρέπει επιτέλους να γίνει πράξη σταματώντας έτσι την ανεξέλεκτη κερδοσκοπία των εισαγωγών φαρμάκων σε βάρος του κοινου.

Οι οργανωμένοι φορεις και κυρίως οι οργανώσεις των εργαζόμενων έχουν καθήκο να παλαίσουν ώστε το δικαίωμα στην υγεία να κερδηθει για όλους.

Γ. ΚΑΨΗΣ

Η ΟΜΙΛΙΑ Χ' ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Αριστερη Στροφή ή Αριστερη Φρασεολογία

Ήταν μια μεγάλη εκτροπή στην Κυπριακή ιστορία η αποσύνδεση του εθνικοαπελευθερωτικού μας αγώνα από την πάλη για κοινωνικό μετασχηματισμό.

Η θεωρία ότι έναντι του αγώνα για κοινωνική αλλαγή παίρνει προτεραιότητα ο εθνικός αγώνας δημιουργεί άχρηστα και πλαστά διλήμματα. Είναι ένας θαυμάσιος τρόπος για τη διατήρηση της συντηρητικής ταξής πραγμάτων που σύμφωνα με τους απολογητές της δεν αλλάζει ποτέ.

**Τάκης Χατζηδημητρίου
Γιορτή Νεολαίας & Φοιτητών**

Είναι ίσως η πρώτη φορά μετά τους διωγμούς των αριστερών της ΕΔΕΚ που τέτοιες απόψεις εκφράζονται από ανώτερο στέλεχος της ηγεσίας του κόμματος. Μια από τις θεμελιώδεις διαφορές που οδήγησαν στη διάσπαση του κόμματος ήταν ακριβώς η προσπάθεια της σημερινής ηγεσίας να επιβάλει τη «θεωρία ότι έναντι του αγώνα για κοινωνική αλλαγή παίρνει προτεραιότητα ο εθνικός αγώνας». Τι συμβαίνει λοιπόν μέσα στο κόμμα; υπάρχει ουσιαστική αλλαγή γραμμής που βάζει σε προτεραιότητα τον αγώνα για το σοσιαλισμό; ή προκειται για μια τυχαία αριστερη τοποθέτηση του Τάκη Χατζηδημητρίου για να κερδίσει τη συμπάθεια της νεολαίας;

Το γεγονός παραμένει ότι με την ομιλία-του στη γιορτή νεολαίας και φοιτητών ο Τάκης Χατζηδημητρίου παραμέρισε ολόκληρη την εθνικοαπελευθερωτική φιλοσοφία της Εδεκτικής ηγεσίας, έριξε παγωμένο νερό στις ιδέες για «μέτωπα εθνικής σωτηρίας», και έβαλε τον σοσιαλισμό σαν στόχο προτεραιότητας για το κόμμα. Κι αυτό τον φέρνει αναπόφευκτα σε σύγκρουση με τις φήμες για μέτωπο της ΕΔΕΚ με τα μικρά κόμματα της δεξιάς.

Φυσικά ο Τ. Χατζηδημητρίου ποτέ δεν αισθάνθηκε άνετα ανάμεσα στις σοσιαλιστικές ιδέες. Από τότε που έγινε «σοσιαλιστής» αναζητά την πιο «ελαφρή» μορφή σοσιαλισμού για πρότυπο και προσπαθεί να διαβεβαιώσει το ακροατήριό-του πως ο σοσιαλισμός της ΕΔΕΚ είναι «καλός» σοσιαλισμός. Κάποτε υποστήριζε πως «ενας είναι ο σοσιαλισμός μα οι δρόμοι προς τον σοσιαλισμό είναι πολλοί». Σήμερα

Είναι ακριβώς σ' αυτό το σημείο που η άρχουσα τάξη, το κεφάλαιο, η οικονομική ολιγαρχία λέγει: Κι ο σοσιαλισμός σας απότυχε. Δεν έχει πολιτικές ελευθερίες, τον συνοδεύει η καταπίεση, η κατώτερη τεχνολογία, η γραφειοκρατία, η κρατική και κομματική παντοδυναμία....

Η δική μας απάντηση σ' αυτήν την άρνηση είναι ότι ο σοσιαλισμός δεν είναι ένας, ο σοσιαλισμός δεν είναι δόγμα ή ένα δεδομένο σύστημα διακυβέρνησης, ούτε μια από καθέδρας διδασκαλία.

Ο σοσιαλισμός είναι διαλεκτική, είναι ιδεολογία κι εφόσον υπάρχουν πολλοί άνθρωποι και πολλοί πολιτισμοί κι οι σοσιαλισμοί είναι πολλοί.

Δεν περιμένει φυσικά κανείς μαρξιστική ανάλυση

από τον Τ.Χ. Όμως μια τέτοια τοποθέτηση του θέματος δεν είναι τίποτε άλλο από υπεκφυγή. Ενω φαίνεται καθαρά η απέχθειά-του για τα καθεστώτα του σταλινικού κοσμου δεν έχει την τόλμη να τα καταδικάσει: το μόνο που τολμά να κάμει είναι να απομακρύνει τον εαυτό-του απ' αυτά ..... πολλαπλασιάζοντας τους σοσιαλισμούς!

Αυτό έχει τη δική-του διαλεκτική, τις δικές-του συνέπειες:

Κι εμείς πιστεύουμε, μαχόμαστε κι αναζητούμε τον δικό μας σοσιαλισμό.

Αγωνιζόμαστε για ένα σοσιαλισμό που να διασφαλίζει την ελευθερία του πολίτη και να του δίνει όλες τις ευκαιρίες μιας δημιουργικής συμμετοχής τόσο στο χώρο της δουλειάς όσο και τον ευρύτερο πολιτικό, κοινωνικό και πνευματικό.

Θέλουμε ένα σοσιαλισμό που ν' απελευθερώνει τον εργαζόμενο από τους μηχανισμούς της αποξένωσης, της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης.

Θέλουμε ένα σοσιαλισμό που ν' ανοίγει διάπλατα τις πόρτες στις νέες και τους νέους κι όχι να τις κλείνει και να τους καταδικάζει σ' ανεργία όπως η θάτσερ και ο Ρήγκαν κι οι δικοί μας υποτακτικοί εδώ στην Κύπρο.

Αγωνιζόμαστε για ένα σοσιαλισμό που να διασφαλίζει μια δημοκρατική κοινωνία που κανένα άλλο σύστημα δεν μπορεί να προσφέρει.

Αυτός είναι ο «δικός-μας» σοσιαλισμός. Μήπως οι άλλοι λαοί δεν τα θέλουν αυτά; Τι είναι αυτό που κάμνει τους λαούς της ανατολικής Ευρώπης ή της Μοζαμβίκης ή της Αιθιοπίας ή της Κούβας να μην χρειάζονται αυτές τις ελευθερίες; Η άρνηση του Τ.Χ. να προσεγγίσει κριτικά την

της καπιταλιστικής κοινωνίας, όπου υπάρχει, θα μπορέσει να διαδεχτεί ο ανοιχτός, τίμιος, διαλεκτικός, σοσιαλιστικός πλουραλισμός. Δεν θα υπάρχουν τότε πια ούτε Πινωσέ ούτε Εβρεν.

Πίσω από την ακαταλαβίστικη αυτή φρασεολογία το μόνο που κρύβεται είναι το «μη φοβάστε παιδιά, δεν θα εφαρμόσουμε μονοκομματικό καθεστώς». Είναι ταυτόχρονα φανερό πως δεν έχει ιδέα για το ποια θα είναι η συγκεκριμένη δομή αυτού του «ανοιχτού, τίμιου, διαλεκτικού, σοσιαλιστικού πλουραλισμού»(!)

Ο σοσιαλισμός του Τ.Χ. είναι μόνο ένα σύνολο από αρνήσεις και γενικότητες. Κι όταν φτάνει σε κάτι θετικό και συγκεκριμένο, ο σοσιαλισμός συγχίζεται με τον πατριωτισμό, δίνει τη θέση του στην «εθνική σωτηρία» την «ανεξαρτησία» την «λαϊκή κυριαρχία».

Η σοσιαλιστική όμως ιδεολογία έχει την δική της λογική και το δικό της μέτρο για τη συσχέτιση των δυνάμεων. Η σοσιαλιστική ιδεολογία εντάσσει το Κυπριακό μέσα στα ευρύτερα εθνικά πλαίσια και συμπορεύεται με το προοδευτικό κίνημα του Ελληνισμού που σήμερα κυβερνά την Ελλάδα. Η πατριωτική πολιτική της Κυβέρνησης του Αντρέα Παπανδρέου έναντι της Κύπρου μας δυναμώνει στον αγώνα μας ενάντια στον Τουρκικό επεκτατισμό. Ενωμένες οι πατρι-

ωτικές και σοσιαλιστικές δυνάμεις της Ελλάδας και της Κύπρου ανοίγουν τον δρόμο του μέλλοντος, της εθνικής σωτηρίας, της ανεξαρτησίας, της λαϊκής κυριαρχίας.

Φτάνουμε λοιπόν ξανα στην αρχική φιλοσοφία που μόλις προηγουμένα είχαμε εγκαταλείψει. Ολόκληρη η θεωρία της προτεραιότητας του αγώνα για τον σοσιαλισμό εξατμίζεται μόλις υπάρξει ανάγκη για συγκεκριμενοποίηση πολιτικής. Γιατί λοιπόν να υπάρχει καν η θεωρία;

Ένας πανίσχυρος συντηρητικός μηχανισμός προκαλεί τον τρόμο και παραλύει κάθε προσπάθεια διεκδίκησης. Γι' αυτό ενώ γύρω μας οργιάζει το μέσο, η αδικία, η καταπίεση, αντί να υπάρχει οργη κι αγανάκτηση βλέπουμε παθητικότητα κι ανοχή.

Πότε αλήθεια θα ξεσηκωθούν οι χιλιάδες των νέων, κοπέλλες κι άνδρες άνθρωποι γεμάτοι ζωή, δύναμη και προσόντα για να διεκδικήσουν τη θέση και το ρόλο τους μέσα στην κοινωνία; Πότε θα καταλάβουν τη δύναμη τους οι νέοι και να δώσουν το μήνυμα ότι δεν είναι καθόλου ικανοποιημένοι με τη σημερινή κοινωνική και οικονομική κατάσταση;

Δεν είναι λιγότερο ένοχοι για τους εξευτελισμούς, την ανεργία και την εκμετάλλευση που υφίστανται οι ίδιοι οι νέ-

οι που μένουν αδρανείς στο περιθώριο κι υφίστανται αγγόγυστα την τύχη τους. Οι νέοι τώρα που ψηφίζουν από τα 18 είναι μια μεγάλη δύναμη. Είναι το 25% των ψηφοφόρων. Δεν είναι λιγότερο ένοχοι οι νέοι που δέχονται τη σημερινή τάξη των πραγμάτων που εντάσσονται και παθιάζουν για τα κόμματα του κατεστημένου, τις τυφλές πολιτικές καταστάσεις.

Οι νέοι είναι μεγάλη εκλογική δύναμη. Οι νέοι έχουν βαρεθεί τα παχια λόγια για «εθνική σωτηρία». Οι νέοι αναζητούν μια νέα κοινωνία. Ο Τ.Χ. προσπαθεί να τους την προσφέρει — ας είναι και φραστικά. Όμως δεν είναι αυτός ο τρόπος για να κερδηθούν οι ψήφοι των νέων. Χωρίς ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα για τον σοσιαλισμό είναι αδύνατο να πείσουν οι νέοι. Δεν είναι καθόλου αρκετό να κατηγορούνται οι νέοι ότι είναι ένοχοι γιατί δέχονται αγγόγυστα την τύχη τους. Χρειάζεται πειστική πορεία και οργάνωση του αγώνα για τον σοσιαλισμό για να μπορέσουν οι νέοι να συσπειρωθούν σε μια αγωνιστική δύναμη. Αυτή η ευθύνη βαρύνει τους ώμους της ΕΔΕΚ: Η σημερινή ηγεσία στάθηκε ανίκανη να μετατρέψει το κόμμα στην καθωριστική δύναμη στην Κύπρο. Και θα αποτυγχάνει όσο αρνείται να μπει με συνέπεια στον αγώνα για το σοσιαλισμό.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Εθνικός Ύμνος και Δώρος Λοΐζου;

«Σε γνωρίζω από την κόψη του σπαθίου την τρομερή, σε γνωρίζω από την όψη που με βία μετράει τη γη.»

Απ' τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά και σαν πρώτα αντρεωμένη χάρη ω χάρη λευτεριά»

Έτσι τέλειωσε η τελετή για τα αποκαλυπτήρια της προτομής του συν. Δώρου Λοΐζου, από την ΕΔΕΚ στις 30/8/85 11η επέτειο της δολοφονίας του.

Αφού καλωσορίστηκαν οι επίσημοι προσκεκλημένοι, μεταξύ των οποίων οι κ.κ. Λαδας, η Α.Μ. Αρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος, ο εκπρόσωπος της «μητέρας πατρίδας» (ομιλ. Τ. Χ' ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ) Πρέσβυς της Ελλάδας κ. Ζαχαράκης και εξυμνήθηκε ο Δώρος Λοΐζου και η πάλη του για σοσιαλισμό έγιναν τα αποκαλυπτήρια της προτομής από

τον Πρόεδρο του κόμματος κ. Βάσο Λυσαριδη. Με τα αποκαλυπτήρια το «τραγούδι του Λεύτερου» έσπειρε ριγή συγκίνησης και ενθουσιασμού στους πάνω από 400 παρευρισκόμενους συντρόφους και φίλους του Δώρου Λοΐζου.

Όμως μετά την κατάθεση των στεφάνων, έγινε το κάτι άλλο. Καλέστηκαν οι παρευρισκόμενοι να τραγουδήσουν όλοι μαζί τον... Εθνικό Ύμνο!! Ο «μαέστρος» Λ. Μαζαράκης στο μικρόφωνο μάταια προσπάθησε να δώσει πνοή σε στάση... προσοχής. Η χορωδία δεν τραβούσε. Ακουγόταν σαν ένα απορημένο, ξεψυχημένο μουρμουρητό που θύμιζε αρχαία τραγωδία μάλλον, και στο τέλος του Εθνικού Ύμνου... χειροκροτήματα και πα-

ρατήρηση.. «του μαέστρου» ότι «δεν χειροκροτούν μετά τον Εθνικό ύμνο re!!»

Κωμωδία από τη μια, τραγική κατάντια από την άλλη. Με ποια λογική έκλεισε η τελετή για τον Δ. Λοΐζου με τον Εθνικό Ύμνο; Τι σχέση έχει ο Εθνικός Ύμνος με την πάλη του Δώρου Λοΐζου για σοσιαλισμό για την οποία πρόσφερε τη ζωή του;

Έντεκα χρόνια μετά το θάνατο του Δώρου οι γραφειοκράτες της ΕΔΕΚ εξακολουθούν να αρνούνται να συνεχίσουν από εκεί που έμεινε ο Δώρος. Για έντεκα χρόνια ξεφεύγουν ολοένα και περισσότερο από το δρόμο που χάραξε ο Δώρος, και μπήκαν στο δρόμο του εθνικισμού αναζητώντας «το δικό μας σοσιαλισμό» θα πει

ο Γ.Γρ. Τ. Χ' Δημητρίου.

Όλη αυτή η καταρακίδα οδήγησε την ηγεσία της ΕΔΕΚ στην υποστήριξη της καθόδου Ελληνικής μεραρχίας, στον εθνικισμό στην ταύτιση με τον Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο, στα μέτωπα εθνικής Σωτηρίας κλπ.

Πόσα κατάλαβαν λοιπόν απ' αυτά που έλεγε ο Δώρος όταν ζούσε;

«Τίποτε Θεε μου τίποτε. Ερήμωση - Χάος - τίποτε Είμαι χαμένος ΟΧΙ... ΟΧΙ... ΟΧΙ Επανάσταση Ναι γρήγορα... γρήγορα μια σημαία Επανάσταση»

Κ.Χ.

Η αριστερα, η παράδοση, το ΡΟΚ και η Νεολαία

Ο Βασίλης Παπακωνσταντίνου στη Γιορτή Νεολαίας της ΕΑΕΝ.

Το «παράξενο» α' αψη την υπόθεση είναι ότι η ηγεσία της Αριστερας που επαγγέλλεται το νέο, το προοδευτικό, την αλλαγή, έργατα να υπερασπίσει αδιάλλακτα την «εθνική κουλτούρα» τον «εθνικό πολιτισμό» που διαβρώνεται από την Ιμπεριαλιστική επίδραση και τον «Αμερικάνικο τρόπο ζωής». Και αφο είναι φυσικό γιατί από την στιγμή που το κόμμα σταματήσει να παλεύει για τα ιστορικά καθήκοντα της τάξης και να την προσηλωθεί ιδεολογικά, τότε θα είναι αναγκασμένο κάτω από την πίεση της κοινωνίας να κάνει παραχωρήσεις στα συμφέροντα και την ιδεολογία της αντιπάλης τάξης.

Ένα άλλο παράδειγμα είναι το φεατιβαλ νεολαίας της ΕΑΟΝ στο οποίο έγινε αναπαράσταση όλης της διαδικασίας του Κυπριακού γάμου, με την ανάλογη ιεροτελεστία. Φυσικά όλοι μας θυμόμαστε μια ζωή το κατεστημένο, να κατηγορεί την αριστερα σαν ξενόδοξη, ανθελληνική, να την αποκαλεί «εθνική συμφρα» να είναι «εθνικά μειοδοτική και προδοτική». Τι έπρεπε να κάνει η αριστερα; Έπρεπε φυσικά ν' αντιπτεθεί (και απο θέση ισχύος μάλιστα) σαν φορέας του νέου και του προοδευτικού κέντρου στον παλιο και αντίδροστο κόσμο. Με όλο την επαναστατική ιδεολογία του κινήματος που παλεύει για την απελευθέρωση του ανθρώπου από την αδικία, την εκμετάλλευση και την καταπίεση, για την ταξική κοινωνία και τον κομμουνισμό που θα εξασφαλίσει ειρήνη, δουλειά και ανώτερο πολιτισμό για όλη την ανθρωπότητα. Αντίθετα, αντιμετωπίζει τον αντικομμουνιστικό

ομο με όπλα δανεισμένα από το οπολσάσιο της δεξιάς. Αντιστρέφει τις «κατηγορίες» και μιλά για ξεπούλημα της εθνικής ανεξαρτησίας, για εθνική προδοσία, και προτείνει «πατριωτική ενότητα» για εθνική σωτηρία και εκπλήρωση των πόθων του ελληνισμού. Από δω και πέρα δεν μένει τίποτ' άλλο για την ηγεσία της αριστερας παρα κάθε ριζα και παράδοση να είναι εθνική, επομένως προοδευτική, ενώ κάθε ξένο σχέδιο ιμπεριαλιστικό και αντίδροστο. Έτσι, προκαλήσεις, μύθοι, φόβοι και δισειδαιμονίες καθώς και διάφορες ηθικές εντολές που κατασκευάζουν οι ταξικές εξουσίες σε μια εποχή χαμηλής ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων παρουσιάζονται σαν «εθνικές παρακαταθήκες» και η παραβίαση τους αποτελεί ιεροσυλία.

Τι είναι παράδοση

Μήπως είναι κάτι το ουδέτερο, το άχρωμο, το ανέπαφο, το αμόλυτο, που δεν έχει πάνω της το κοινωνικό στίγμα των αντιπάλων τάξεων; Η παράδοση έχει σύγουρα σχέση με κάποιες αξίες. Υλικές και ηθικές. Έχει σχέση με δοξασίες και θρύλους αλλά και με αγώνες και βιώματα που γεννιούνται στην πάλη ενάντια στη φύση και την ταξική καταπίεση. Είναι όλα αυτά που συμβάλλουν και συντονίζουν την πρακτική πείρα των μαζών, που μεταδίδονται από γενιά σε γενιά μέσα στο κλίμα του χρόνου και αποτελούν δείγματα για μια ιστορική εποχή. Έτσι για παράδειγμα ο

Όλοι μας λίγο πολύ θα έχουμε ακούσει παπάδες, δασκάλους, καθηγητές να μας μιλούν για τις «ρίζες» του έθνους, την εθνική κουλτούρα ή ακόμα για την «κιβωτο της ρωμιοσύνης» που κουβαλά μέσα της ανέπαφα τα πεπρωμένα της φυλής. Τελεφεταία ο υπουργός Παιδείας επέμεινε ιδιαίτερα στον «Ελληνοχριστιανικό πολιτισμό» στις καταβολές της φυλής κλπ. Η αστική τάξη στην πράξη υποστηρίζει την κοινωνία και την κουλτούρα που δημιούργησε κατ' εικόνα και καθομοίωση, με βία, τρομοκρατία και καταστολή. Στη θεωρία της όμως δεν ξεχνα να αναφέρνεται εκλεκτικά στην παραδοσιακή ιδεολογία και στην «ρομαντική επιστροφή» στις ρίζες. Έτσι πλαστογραφεί την ιστορία, παραχαράσσει γεγονότα, συσκοτίζει την αλήθεια, εμποδίζει την επιστημονική γνώση.

Παρθενώνας μπορεί σήμερα να θαυμάζεται σαν αρχιτεκτονικό οικοδόμημα αλλά πρέπει επίσης να πούμε ότι την εποχή της δουλοκτησίας λειτουργούσε σαν αλαζονικό μνημείο - σύμβολο της δύναμης και της εξουσίας των Αθηνών πάνω στους δούλους και άλλες πόλεις - κράτη της Ελλάδας.

Οι Μαρξίστες μ' αφο που λέμε παράδοση πρέπει να διατηρούν μια ανοιχτή, ενεργητική και γόνιμη σχέση, να ζυγίζουν να αξιολογούν ασηφρα και να αξιοποιούν τα πιο θετικά στοιχεία (π.χ. κοινοτική δομή του παραδοσιακού χώρου, θέατρο σκιών, η πείρα και το πνεύμα αφοθυσίας των επαναστατικών αγώνων) μέσα στη προοπτική της εργατικής τάξης για σοσιαλισμό. Γιατί σίγουρα πρέπει να πούμε ότι όταν το αρχοντολόδι και το παπαδαριο έσπραν τον καταχρεωμένο χωρικό στη φυλακή, δημιουργούσαν μια συγκεκριμένη παράδοση στον τρόπο άσκησης της εξουσίας. Η γυναίκα του χωριού και του προσφυγικού καταυλισμού που πρέπει να φορεί μαύρα και να κλαίει με το μαντηλάκι στο χέρι για να θρηνηεί α' όλη την υπόλοιπη της ζωή τον άνδρα που έχασε, σίγουρα παράλαβε κάποιες ηθικές υποχρεώσεις από την «παράδοση». Τα χασαμπουλιά, οι βογνέτες, οι καλικάντζαροι και οι κομπωγιανήτες με τα γιατροσόφια τους ανήκουν επίσης στην παράδοση.

Ποιος αριστερος νεολαίος για παράδειγμα δεν ταράχτηκε όταν τα ΝΕΑ 5 μόνο μέρες μετά τη συναυλία του Β. Παπακωνσταντίνου (που ενθουσίασε) στη γιορτή νεολαίας, έγραψαν ότι το «ροκ σκοτώνει την

παράδοση και την μουσική των πατέρων μας». Εκεί δηλαδή που η ΕΔΕΝ πεί να «ξανοίχτε» έστω και μουσικά, σε ευρύτερα στρώματα νεολαίας έρχεται η παλαοκομστική γραφειοκρατία και τα ΝΕΑ να την σταματήσουν. Είναι αφο τα σημεία που ίσως σήμερα να παίρνουν απαρτήτητα, που πιστοποιούν την ύπαρξη μιας δειλής και αντιφατικής αμφισβήτησης της γραφειοκρατίας. Μέσα απο αφτες τις λεπτομέρειες φαίνονται παραμορφωμένα τα διαφορετικά μέρβστα που άρχισαν να ενεργοποιούν την σύγκρουση Αριστερας-Δεξιάς, μέσα στες κομματικές οργανώσεις. Ακούσθηκε ακόμα ανώτερος πολιτιστικός «παράγοντας» του κόμματος να λέει χαρακτηριστικά ότι «είναι πρωτάκουστο ν' ακούμε τέτοια μουσική την στιγμή που ο Πεντάδοχλος είναι σκλανωκυσε». Τι εισηγούνατη δηλαδή σήμερα κοντα στο τέλος του 20ου αιώνα; Να τραγουδούμε την «Ψυνητή Βασίλισσα» και το «πίψε ένα γνει καρβας εννα τραβήχουν οι πάλτες»; Εμεις πιστεύουμε ότι η αντιπαθεία της γεροντικής γραφειοκρατίας για τα μουσικά γούστα της νεολαίας είναι αντιπαθεία για το σύγχρονο πρόσωπο της νεολαίας με την οποία αψη η μουσική συνδέθηκε.

Η Νεολαία αρνείται την «Παράδοση»

Τι και δεν ακούσαμε για το ροκ. Είναι μας έπον, έκφυλη, δαιμονική μουσική που σατανα, πρωτόγονος ρυθμός που κουβαλά

μέσα του την διαφθορα της νεολαίας και την εγκληματικότητα. Λένε ακόμα ότι έχει σχέσει με την μαγεία, τον αποκρυφισμό και ότι καταστρέφει «την μουσική των πατέρων μας». Αφο το προκλητικό κούνημα των γοφών στο ρυθμο του ρόκενρολ, η ζωντανή παρουσία της νεολαίας στους δρόμους στο σπίτι, στο σχολείο, στη δουλειά, το γεγονός ότι το ροκ «ένωσε» δυναμικά τα δυο φύλα χωρίς ψεφτοηθικούς φραγμούς, ήταν φυσικό να προκαλέσει τον φόβο και την ανησυχία του μεσλίκα, είτε λόγω προνομιακής θέσης στην κοινωνική ιεραρχία είτε λόγω ηθικής και ηλικίας. Πέρα όμως απο την απλή διασκέδαση και την «Φλου» επαναστατικότητα της δεκαετίας του 50, ήρθε η δεκαετία του 60 που έδωσε πιο πλατ χαρακτήρα στο εκρηκτικό ζύνημα της νεολαίας. Έτσι είχαμε την πρόκληση προς το κατεστημένο, τους αγώνες ενάντια στον πόλεμο του Βιετναμ και την «εκμετάλλευση», συγκρούσεις για τα δικαιώματα των μεμονωτήτων, υπεράσπιση των δικαιωμάτων των παιδιών, της Τρίτης ηλικίας, της οικολογικής ισορροπίας κλπ. Ήταν ένα ξεσπασμα κοινωνικής κριτικής, καταγγελίας και διαμαρτυρίας α' όλα τα επίπεδα του Δυτικού καπιταλισμού. Το ροκ δεν ήταν μόνο οξύ σέξτε μόνο ντουόκο-ντουόκο. Ήταν τότε που πιστεύαμε ότι «με την αγάπη και το λουλούδι θα φτιάξουμε ένα καλύτερο κόσμο». Φυσικά ο κόσμος δεν άλλαξε. Γύριξε και θα γυρίσει και χωρίς ροκ. Το κίνημα της θολής αμφισβήτησης ξεφοδύκωσε. Η αθωότητα, η αφέλεια, η αισιοδοξία του «καλοκαιριου της αγάπης» των Beatles και των Beach Boys έδωσαν την θέση τους στη μεγαλομανία της δεκαετίας του 70. Οι φοιτητές άφησαν την «επανάσταση» τους και έπιασαν την καριέρα. Απο τον ελεύθερο έρωτα πίσω στη γεωγραφική οικογένεια, τον Αμερικανισμό και το ρατσισμό. Η κοινωνική ανασφάλεια που προκάλε η κρίση του καπιταλισμού αζδάνει την εξάρτηση απο την οικογένεια. Απο την αισιοδοξία ότι ο κόσμος θ' αλλάξει στην απελπισία του Βιχιου και τον παροξυσμό του Χέυζελ. Αφο ακριβώς κουβαλά μέσα της η κρίση του καπιταλισμού. Το παρανοϊκό, το βάρβαρο, τον πόλεμο, την ανεργία, την καταστροφή της παραγωγής, των κοινωνικών υπηρεσιών και της νεολαίας. Σήμερα, μπορεί ο ροκ στίχος να μιλά για τον θάνατο, την κόλαση

και τον διάβολο. Μπορεί να χαράζουν νεκροκεφαλες και να ζωγραφίζουν τατουαζ. Μήπως όμως όλα αφο δεν μοιάζουν με την κόλαση του σύγχρονου καπιταλισμού; Μόνο με τον ρόλο του σατανα τον παίζει η αστική τάξη. Σήμερα όμως υπάρχει μια ποιητική διαφθορα. Δεν συναντούμε εξεγέρσεις του τύπου της Σορβόνης του '68. Βλέπουμε εξεγέρσεις και απεργίες διαρκείας του τύπου του '84 και του 85. Βλέπουμε τους «παρακμιακούς νέους» να στέκουν ηρωικά δίπλα στους Βρετανούς ανθρακωρύχους κόντρα στην τρομοκρατία των γκλόπς και των «lobesman». Βλέπουμε την νεολαία της Ν. Αφρικής και της Πολωνίας, της Βολιβίας, της Γερμανίας, της Ολλανδίας, της Ελλάδας να μπαίνουν στην πρώτη γραμμή του αγώνα, και να δίνουν μάχματα στες γραφειοκρατίες. Βλέπουμε ακόμα ροκ μπάντες να παίζουν σε απεργίες εργαζομένων. Ο λόγος είναι ότι η πρωτοπορία άρχισε να περνα ξανα απο τα πανεπιστήμια στα εργοστάσια. Απο τους φοιτητες στην εργαζόμενη νεολαία.

Είναι μέσα α' αφτες τις συνθήκες που η νεολαία κουράζεται απο τους παρατεταμένους αγώνες και τα αδιέξοδα της ρεφορμιστικής πολιτικής που δεν μπορεί ν' αντιμετωπίσει τον πόλεμο που κηρύξε ο καπιταλισμος στην επιθανάτια αγωνία του τόσο στο εργατικό κίνημα όσο και τη νεολαία.

Φυσικά η αστική τάξη δεν θα χάσει την εκφαίρα να εκμεταλλεφτει την σύγχυση και να προσπαθήσει να στρέψει την προσοχή της νεολαίας στη φιλοσοφία της Ανατολής, τον ηυχασμο της Γιάγκα, τη γαλήνη του θίφει και του Αγίου Όρους. Το σύνθημα «επιστροφή στες ρίζες» «επιστροφή στην παράδοση» είναι αψη την στιγμή το παγκόσμιο σύνθημα της αστικής τάξης. Το φωνάζουν όλοι απο τον Ρήγκαν ως τον υπουργό Παιδείας της Κύπρου, μόνο που σήμερα μοιάζει με βαρυτόναχο πλάφι. Δεν είναι τίποτε άλλο παρα η επίσημη παραδοχή και ομολογία για την ύπαρξη της κρίσης και της αδυναμίας τους να την αντιμετωπίσουν, λύνοντας τα καφτα κοινωνικά προβλήματα που μασιτίζουν τον κόσμο. Είναι γιαφο το λόγο που η ηγεσία της Αριστερας πρέπει να καταλάβει ότι η Αμερική δεν είναι μόνο «Marketing», «fast-food» και Hollywood. Όλα αφο που

είπαμε για την νεολαία είναι μια πασαμωδική αντίδραση του νέου κόσμου στην καπιταλιστική παρακμή, την κρίση και τη σήψη του συστήματος. Αφο που πιστεύουν ότι μπορούν να μάθουν στη νεολαία το «πιστεύω εις ένα θεο» και τον «Ακάθιστο Ύμνο» βρίσκονται μερικές χιλιάδες μίλια μακρφα απο το χώρο και το χρόνο της νεολαίας.

Οι νέοι το σκάζουν απο το σχολείο, τη δουλειά, τον στρατο, μεταμφιέζονται, τους καταδικάει η αστυνομία, νοικιάζουν διαμερίσματα κρυφα απο την οικογένεια, χρησιμοποιούν σύμβολα και κώδικες επικοινωνίας που κανένας παπας, κοινωνιολόγος ή ψυχολόγος δεν καταλάβει. Οι μηχανοβόλοι κόντρα στην τους δρόμους με τα «οικονομικά αφοκίνητα» που οδηγούν οι ενήλικες. Είναι η απάντηση του δρόμου. Εκεί στο δρόμο ο μικρός, ο απαληχτημένος, δίνει την δική του μάχη. Στο σπίτι, στη δουλειά, στο στρατο δεν μπορεί να «νικήσει». Εκεί στο δρόμο με τους νόμους και τους δρους της ταχύτητας η «εξουσία» θα κατατροπωθεί. Εκεί όμως μέσα στο μεθισό της ταχύτητας κόντρα στην «εξουσία των 4 τροχών» θα τον πιάσει το μπλόκο του νόμου, ο μπήσος θα τον ανακρίνει, ο δικαστής θα τον καταδικάσει η οικογένεια θα τον ατρίμωξει.

Αριστερα και νεολαία

Ίσως το σημερινό πρόσωπο της νεολαίας, η φυσιογνωμία της να μην μοιάζει μ' αψη που έχουμε υπόψη μας. Η ηγεσία της Αριστερας πρέπει να κατανοήσει ότι η ιστορία δεν προσαρμόζεται πάντα στους δικούς μας ρυθμούς. Η «προγονοπληξία» που καθιλώνει τα εργατικά κόμματα στον εκρηκισμό και τη λατρεία του παραδοσιακού δεν είναι τυχαία. Η αδυναμία τους να σχεδιάσουν μια προοπτική που να τραβα την κοινωνία έξω απο τα αδιέξοδα, να αναγκάσει να στρέφονται διαρκώς προς τα πίσω για ν' αποφύγουν την υπανάπτυξη του σοσιαλισμου σαν της μοναδικής απάντησης στες αζεράρατες αντιφάσεις του συστήματος. Η χρεωκοπία και η κρίση του καπιταλισμου εκδηλώνεται σαν χρεωκοπία και κρίση του ρεφορμισμου σαν προγράμματος της εργατικής τάξης.

M. Κωνσταντίνου

ΜΜΑΔ: Ασκήσεις με δακρυγόνα στο ΟΜΟΝΟΙΑ-ΑΕΛ

Την Πέμπτη 26/9 μετα απο τον ποδοσφαιρικό αγώνα μεταξύ ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΑΕΛ τα ΜΜΑΔ επέβησαν βία για να «στηρίξουν» τον Νόμο και την Τάξη που «κινδύνευε» απο μερικές εκατοντάδες φιλάθλους που γιουχάζαν τον διατετη του αγώνα κύριο Χ' Στεφάνου.

Δεν θα ασχοληθούμε εδώ με τους λόγους που οδήγησαν στην ρήξη μεταξύ διατετη-φιλάθλων ούτε με το πιος είχε δίκαιο. Ούτε μπορεί κανένας να υποστηρίξει ενεργείες όπως το ρίψιμο πλαστικών μπουκαλιών στο γήπεδο που ζημιώνουν το πιο αγαπητό σπορ της εργατικής τάξης.

Αυτο που πρέπει να απασχολήσει σοβαρά το εργατικό κίνημα είναι η βίαση συμπεριφορα των σομάτων ασφαλείας και ιδιαίτερα της ΜΜΑΔ που βλέπουμε τελευταία.

Η επίθεση της ΜΜΑΔ με δακρυγόνα - πράγμα πρωτοφανές για τα κυπριακά γήπεδα έγινε απροειδοποίητα γύρω στις 11 μ.μ. κι ενο ο Πρόεδρος της ΟΜΟΝΟΙΑΣ έκανε εκκλήση στους οπαδους να αποχωρήσουν ήρεμα. Σαν αποτέλε-

Ομόνοια - ΑΕΛ 0 - Μ.Μ.Α.Δ. 1!!

σμα της «γενναίας» αυτής επίθεσης τραυματίστηκαν σοβαρά αρκετά άτομα ενο πολλά μικρα παιδάκια νοσηλεύτηκαν στο Γενικό Νοσοκομείο μετα απο λιπόθυμίες.

Η «Χαραυγή» δικαιολογημένα καταδίκασε έντονα την ανυπολόγητη χρήση δακρυγόνων (τα ΜΜΑΔ επέδειξαν μια πρωτοφανή βαρβαρότητα...)

«Η επιχείρηση ΜΜΑΔ ήταν μια εγκληματική ενέργεια εναντίον φιλάθλων...» (α).

Η ηγεσία όμως της αριστερας καταδίκασε τις δικές της ευθύνες γι' αυτή την κατάντια. Ας θυμηθούμε ότι μετα τα γνωστά γεγονότα της Λεμεσού και «Τα ΝΕΑ» και η «Χαραυγή» πρόβειαν σε καταδίκη των «χορλιγκανς», ίδου λοιπόν χωρίς καμμία απολύτως ανάληση και ζητούσαν μάλιστα ΕΝΔΥΝΑΜΩΣΗ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ για να κάνουν αποτελεσματικά καταστολή.

Επίσης αρνήθηκαν να καταγγείλουν τις αυθαι-

Μετα τις καταγγελίες για αυθαιρέσεις της ΜΜΑΔ και της αστυνομίας ενάντια σε νεαρούς στις παραλιακές πόλεις για τις οποίες γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο έρχονται να προστεθούν νέες καταγγελίες - αυτή τη φορα απο συννοικισμό της Λευκωσίας. Θύματα - εχτος απο τους μοτορτζήδες-φαίνεται να είναι τώρα και οι νεαροί που βρίσκονται έξω απο τα γυμνάσια για να «παρακολούθουν τις κινήσεις» των μαθητριών. Αυτο το νέο έγκλημα φαίνεται να απασχολεί τώρα έντονα τα σώματα ασφάλειας του κράτους.

Η αστυνομία φαίνεται να μετατρέπει το «όλο είναι αθώο μέχρι να αποδειχθούν ένοχοι» στο «οι νεαροί είναι αλήτες και χουλιγκανς άρα «ένοχοι μέχρι να αποδειχθούν αθώοι», πράγμα βέβαια πολυ δύσκολο. Αυτες οι καταγγελίες πρέπει να απασχολήσουν σοβαρά το εργατικό κίνημα. Οι οποιοσδήποτε τυχόν αυθαιρέσεις πρέπει να παταχτούν. Δεν πρέπει να αφήσουμε γεγονότα όπως αυτο της Λεμεσού ή παρανομίες μερικών νεαρών να δικαιολογήσουν την αδιάκριτη τρομοκράτηση της νεολαίας της Κύπρου στα χέρια των αστυνομικών οργάνων.

Μετα και την επίθεση της ΜΜΑΔ στον αγώνα ΟΜΟΝΟΙΑ-ΑΕΛ προβάλλει έντονα η ανάγκη για μια δημόσια έρευνα για το όλο κεφάλαιο ΜΜΑΔ - αστυνομία με ουσιαστική συμμετοχή του εργατικού κινήματος και των κομμάτων της Αριστερας.

Στο Κυπριακό η εμμονή στην ίδια επιλογή ήταν ολοφάνερη. Η φραστική υποστήριξη προς την Κυβέρνηση του Κυπριακού μπορεί να μην υπήρχε αλλά η συνέχιση της υποστήριξης ότι τώρα έχουμε καθήκον να λύσουμε το εθνικό πρόβλημα και μετα βλέπουμε για ταξικούς αγώνες ήταν περισσότερο απο εμπ-

ΠΟΦΝΕ Οι φοιτητες διατηρούν τη συνεργασία

Το 12ο Συνέδριο της ΠΟΦΝΕ που έγινε στη Λευκωσία στες 8-9 του Αυγούστου θα ανέμενε κανένας να αποτελέσει ένα απο τα πιο σημαντικά συνέδρια που έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια.

Και αυτο γιατί, για πρώτη φορα μετα απο χρόνια δεν υπήρχε πια η σύμμαχη ΑΚΕΛ — ΔΗΚΟ. Και το ερώτημα, που έπαιναε ήταν: θα δούμε επιτέλους τις φοιτητικές οργανώσεις του ΑΚΕΛ να ακολουθούν μια πιο αριστερή πολιτική, να έρχονται σε πολιτική αντίθεση με τις φοιτητικές οργανώσεις του ΔΗΚΟ; Με μεγάλη απογοήτευση είδαμε τις φοιτητικές οργανώσεις του ΑΚΕΛ να υποστηρίζουν ψηφίσματα χωρίς περιεχόμενο για «χάρη της ενότητας» με τις ΔΗΚΟϊκές παρατάξεις.

Στο Κυπριακό η εμμονή στην ίδια επιλογή ήταν ολοφάνερη. Η φραστική υποστήριξη προς την Κυβέρνηση του Κυπριακού μπορεί να μην υπήρχε αλλά η συνέχιση της υποστήριξης ότι τώρα έχουμε καθήκον να λύσουμε το εθνικό πρόβλημα και μετα βλέπουμε για ταξικούς αγώνες ήταν περισσότερο απο εμπ-

στική Παρατάξη) που ανήκει στον ΣΥΚΦΑ. Το ψηφισμα αυτο έδινε την Σοσιαλιστική προοπτική λύσης του Κυπριακού σαν τη βάση για επιτυχή διεξαγωγή του αγώνα με μπροστάρη την Ε/Κ και Τ/Κ εργατική τάξη.

Για πρώτη φορα η αντίδραση των ΑΚΕΛικών φοιτητών δεν ήταν εκείνη που μπορεί να διαδραματίσει ένα σημαντικό ρόλο στη λύση του προβλήματος. Ήταν γενικά και το χειρότερο ψήφισμα Κυπριακού που έχει ποτε ψηφιστεί σε συνέδριο της ΠΟΦΝΕ. Ένα ψηφισμα χωρίς θέσεις και αυτο για χάρη της «ενότητας». Είναι χαρακτηριστικό ότι μετα τη ψήφιση του εγγράφου που προτάθηκε απο την Διοκοσούδα δεν έγιναν καθόλου τροποποιήσεις, κάτι που παραδοσιακά γίνεται.

Η αδυναμία της «Εθνικής αστικής τάξης», να φέρει σε τέλος οποιονδήποτε αγώνα ενάντια στον Ιμπεριαλισμό (όχι διότι δεν θέλει ή δεν έχει πρόθεση, αλλά διότι δεν μπορεί) ήταν και η βάση στην οποία στηρίχτηκε το σχέδιο ψηφισματος που κατέβηκε απο την Φ.Α.Π. (Φοιτητική Αγωνιστική

ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ

συμμετοχή του «Αγώνα» στα συνέδρια της ΠΟΦΝΕ διδει το δικαίωμα στες φοιτητικές οργανώσεις του ΑΚΕΛ να λένε ότι δεν μπορεί να γίνει καταστατική συνέλευση μιας και χρειάζεται η παρουσία 2/3 των μελών (και δεν υπάρχει χωριστά οργανώσεις του «Αγώνα») και έτσι το φταίξιμο να πέφτει στες πλάτες του «Αγώνα».

Η άρνηση όμως για συμμετοχή στην ΠΟΦΝΕ με πθσνο σκοπο την δημιουργία Νέας Ομοσπονδίας στην οποία την πλειοψηφία θα έχει ο «Αγώνας», τον βάτει στην ίδια θέση με την ηγεσία της ΠΟΦΝΕ. Αυτο που χρειάζεται δεν είναι η δημιουργία μιας νέας κομματικής Φοιτητικής Ομοσπονδίας, αλλά η πάλη — όσο δύσκολη και νάναι — μέσα απο την υπάρχουσα (ΠΟΦΝΕ) στη βάση μιας ειλικρινούς προοέγησης των φοιτητικών προβλημάτων. Μια πάλη βασισμένη στη σοσιαλιστική προοπτική δίπλα στες διεκδικήσεις ολόκληρου του εργατικού κινήματος για τη σοσιαλιστική κοινωνία.

Είναι αλήθεια ότι οι φοιτητικές οργανώσεις του ΑΚΕΛ προσπαθούν να διατηρήσουν τον έλεγχο της ΠΟΦΝΕ, μέσα απο το αντιδημοκρατικό καταστατικό που υπάρχει. Όμως η μη συμμετοχή του «Αγώνα» στα συνέδρια της ΠΟΦΝΕ διδει το δικαίωμα στες φοιτητικές οργανώσεις του ΑΚΕΛ να λένε ότι δεν μπορεί να γίνει καταστατική συνέλευση μιας και χρειάζεται η παρουσία 2/3 των μελών (και δεν υπάρχει χωριστά οργανώσεις του «Αγώνα») και έτσι το φταίξιμο να πέφτει στες πλάτες του «Αγώνα».

Ντινός Χ.

ΔΙΕΘΝΗ

ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ: Λίβερπουλ εναντίον Θάτσερ

Μια νέα τροπή στη μάχη

Η πτάνια μάχη που άρχισε η τοπική Αυτοδιοίκηση του Λίβερπουλ κάτω από την ηγεσία των Μαρξιστών του εργατικού κόμματος (Μιλίταντ) ενάντια στην πολιτική της Θάτσερ πήρε τις τελευταίες μέρες του Σεπτεμβρίου μια νέα δραματική τροπή.

Οι τελευταίες εξελίξεις στη μάχη που αυτή (για την οποία γράψαμε στο φύλλο 150) έχει αναγκάσει τους δημοτικούς συμβούλους να βάλουν τον αγώνα πάνω σε μια νέα βάση προκειμένου να κερδίσουν χρόνο.

Υπενθυμίζουμε πως τον περασμένο Απρίλη η συντηρητική κυβέρνηση στην προσπάθεια της να περιορίσει τους προϋπολογισμούς στους διάφορους δήμους της χώρας επέβαλε νόμους για οριοποίηση των φορολογιών. Ανάμεσα στα μέτρα που επέβαλε η κυβέρνηση στα συμβούλια ήταν:

- α) απολύσεις προσωπικού
- β) περικοπές στις κοινωνικές υπηρεσίες
- γ) άφξηση στις φορολογίες
- δ) περικοπές στις δημοτικές δαπάνες.

Στα μέτρα αυτά αντέδρασαν αμέσως 20 τοπικά συμβούλια σε όλη τη χώρα. Η κυβέρνηση όμως προκειμένου να κερδίσει τη μάχη απείλησε του συμβούλους με νομική δίωξη, πρόστιμα και φυλακίσεις καθώς και στέρηση των εκλογικών τους δικαιωμάτων. Μπροστα στην απειλή αυτή τα περισσότερα συμβούλια δέχθηκαν τον εκβιασμό της κυβέρνησης και εφάρμοσαν τα μέτρα της. Όμως τα συμβούλια του Λαμπεστ (Λονδίνου), Λίβερπουλ, και του Εδιμβούργου δεν υποχώρησαν έτσι ορισμένοι από τους συμβούλους τους καταδικάστηκαν από το δικαστήριο σε πρόστιμο £2.000 ο καθένας με αναστολή μέχρι το τέλος του χρόνου για να συμμορφωθούν με τον νόμο. Μετα την νέα απειλή τα δύο συμβούλια υποχώρησαν για να αφήσουν το Λίβερπουλ μόνο του στον αγώνα. Γιατί όμως ειδικά το Λίβερπουλ έμεινε μόνο του να κρα-

τήσει τη μάχη; Απλούστατα γιατί είναι η πόλη που δεν είχε άλλη εκλογή. Το Λίβερπουλ είναι η πόλη που μαστίζει η ανεργία. Ανάμεσα στη νεολαία υπάρχει 90% ανεργία.

Τα περισσότερα σπίτια της πόλης είναι εοιμόροπα και ακατάλληλα για διαβίωση. Οι περισσότεροι κάτοικοι βρίσκονται κάτω από επίπεδο φτώχειας. Μέχρι το 1983 την πόλη κυβερνούσε συνασπισμός φιλελεφθέρων & συντηρητικών και η κατάσταση πήγαινε από το κακό στο χειρότερο. Το 1983 όμως οι Μαρξιστές αφού υποσχέθηκαν στο λαό περισσότερες δουλειές, καλύτερη διαβίωση, καινούρια σπίτια, κέρδισαν τις εκλογές.

Υλοποιώντας τις προεκλογικές τους υποσχέσεις δημιούργησαν χιλιάδες νέες δουλειές σε υπαλλήλους και στη βιομηχανία.

Μέχρι της στιγμής έχουν χτιστεί 3200 σπίτια ενώ μέχρι το τέλος του χρόνου θα έχουν συμπληρωθεί 5000 και 1300 θα βελτιωθούν. Έχει επιβληθεί ένας από τους πιο χαμηλούς συντελεστές φορολογίας ενώ οι κοινωνικές υπηρεσίες είναι οι μοναδικές σ' όλη την χώρα που αναπτύχθηκαν αντι να περικοπούν. Αποτέλεσμα ήταν η ένταση των σχέσεων με την κυβέρνηση. Έτσι η τελεφταία επέβαλε προϋπολογισμούς 30 εκ. λιρών, πιο μικρούς από αυτούς του συμβουλίου. Αυτό συντέλεσε στο να μην φτάσουν τα λεφτά για να ολοκληρωθούν τα έργα. Έτσι το συμβούλιο αναγκάστηκε να καταφύγει σε δανεισμούς. Ο δανειστικός οργανισμός όμως ανάγκασε το συμβούλιο να δώσει 90 μέρες προειδοποιήσεις απολύσεως σε όλο το προσωπικό. Θέλοντας να προφτάσουν κάτι τέτοιο ορισμένες συντεχνίες κάλεσαν τα μέλη τους σε απεργία υποστήριξης του συμβουλίου. Όμως εδώ ήταν που φάνηκε ο ρόλος τους σταλινικού κομμουνιστικού κόμματος. Χρησιμοποιώντας το δικό τους καθώς και τον δεξιό τύπο έριξαν στάχτη στα μάτια των μελών τους γεμιζώντας τους ψευφτίες και κατηγορώντας τους Μαρξιστές συμ-

βούλους πάνω σε προσωπικό επίπεδο, με τέτοιο μένος που δεν χρησιμοποίησαν ούτε ενάντια στη Δεξιά Κυβέρνηση. Μπροστα λοιπόν στην αποτυχία μιας γενικής απεργίας στη πόλη, το συμβούλιο αποφάσισε να στείλει τις προειδοποιήσεις σε όλο το προσωπικό (καθαρὰ για λόγους ταχτικής) προκειμένου να κερδίσει τους μισθούς τους μέχρι το τέλος του χρόνου. Χρησιμοποιώντας το γεγονός αυτό οι σταλινικοί και ο δεξιός τύπος κατηγορήσε τους συμβούλους ότι έθλησε να διώξει τους εργάτες και κάλεσε την κυβέρνηση να πάρει μέτρα. Παράλληλα η ελεγχόμενη από το Κ.Κ. συντεχνία των δασκά-

λων παίρνει το συμβούλιο στο δικαστήριο, για να αποσύρει τις προειδοποιήσεις. Έτσι τώρα η μάχη παίρνει μια νέα μορφή. Πρακτική δουλειά για να υλοποιηθούν οι υποσχέσεις προς τον λαό και δουλειά μέσα στις μάζες για να διαψεφτούν οι σταλινικοί και οι αστοί, και μάλιστα δύναμη το Δεκέμβριο να κατέβει η πόλη σε γενική απεργία για νίκη ενάντια στη Συντηρητική κυβέρνηση για εξάλειψη της ανεργίας και της φτώχειας, για καλύτερη διαβίωση, για διάσωση των κοινωνικών υπηρεσιών.

(τηλεφωνική ανταπόκριση από το Λονδίνο)

ΜΠΙΡΜΙΓΧΑΜ: Μια γεύση από την καπιταλιστική άβυσσο

Οι φωτιές που έβαλαν χιλιάδες νεαροί μαύροι στα εμπορικά καταστήματα του Χάντσογουορθ στο Μπίρμιγχαμ, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά αποτέλεσμα της πυρκαγιάς που περιζώνει τον Εγγλέζικο, μα και παγκόσμιο καπιταλισμό. Η αναρχία που επικράτησε το απόγευμα στις 9 του Σεπτεμβρίου στην ίδια περιοχή, ήταν αποτέλεσμα της αναρχίας που υπάρχει στην καπιταλιστική ή «Ελεύθερη» οικονομία και που μεταφέρεται άμεσα στην κοινωνία.

Το Μπίρμιγχαμ χτυπήθηκε άγρια από την κρίση του εγγλέζικου καπιταλισμού. Μεταξύ του '78 και '84 χάθηκε το ένα τρίτο των δουλιών στην βιομηχανία κατασκευών (κύρια αυτοκινήτων). Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα την κατακόρυφη αύξηση της ανεργίας, που χτύπησε κύρια τους μαύρους. Στην πλειοψηφία τους οι μαύροι εργάτες μετανάστευσαν στην Αγγλία μαζικά την περίοδο '60 με '70 και ρίχτηκαν στην παραγωγή αυτοκινήτων που τότε ανθούσε.

Σαν αποτέλεσμα της απότομης και μαζικής μετακίνησης τους, οι μαύροι ζουν σήμερα απομονωμένοι σε δικές-τους περιοχές κάτω από άθλιες συνθήκες διαβίωσης και μιλούν ελάχιστα ή καθόλου Αγγλικά. Το Χάντσογουορθ είναι μια τέτοια περιοχή - γκέτο. Τα καταστήματα στην περιοχή αυτή ανήκουν σε Ασιάτες (πακιστανούς) που όμως δεν ζουν μαζί με τους μαύρους. Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανένας πως μέσα σε τέτοιες συνθήκες όλα τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι μαύροι, μετατρέπονται αρχικά σε μίσος ενάντια στους Ασιάτες και τους αστυνομικούς, αυτούς δηλαδή που έρχονται σε

άμεση καθημερινή επαφή μαζί τους.

Τα γεγονότα στις 9 Σεπτεμβρίου ξεκίνησαν από μικροεπεισόδια (μερικοί αστυνομικοί προσπάθησαν να συλλάβουν κάποιο μαύρο για παράνομη στάθμευση). Σε μερικές ώρες τα γεγονότα είχαν πάρει μαζικές διαστάσεις. Οι μαύροι χρησιμοποιώντας μπουκάλια από βενζίνη άρχισαν να βάζουν φωτιά στα καταστήματα. Οι καταστροφές συνεχίστηκαν μέχρι που συγκεντρώθηκαν αρκετές αστυνομικές δυνάμεις για να «επιβάλουν την τάξη». Αποτέλεσμα των γεγονότων ήταν τεράστιες καταστροφές νεκροί και δεκάδες

τραυματίες.

Η επέμβαση της αστυνομίας δεν έχει λύσει κανένα πρόβλημα όπως δεν είχε λύσει και το '81 όταν πρωτοσυνέβηκαν τέτοιου είδους γεγονότα, σε πάνω από 20 βρετανικές πόλεις ταυτόχρονα. Τις ταραχές στο Μπίρμιγχαμ ακολούθησαν ταραχές στο Μπρίξτον, το Τότσεθ του Λίβερπουλ και σε άλλες πολλές περιοχές. Σίγουρο αποτέλεσμα των βίαιων καταστολών που γίνονται τώρα θάνατοι πιο βίαιες ταραχές στο μέλλον, εχτός και αν λυθούν τα ζωτικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι μαύροι και οι

ζονται μια σειρά από κρατικοποιήσεις των τεραστίων βιομηχανικών μονάδων της Αγγλίας ώστε να μπει η λειτουργία τους στη βάση της εξυπηρέτησης του κοινωνικού συνόλου και όχι του κέρδους των μερικών καπιταλιστών. Χρειάζεται μείωση των ωρών εργασίας για να κτυπηθεί η ανεργία, χρειάζεται η αύξηση των κοινωνικών δαπανών. Όλα αυτά μπορεί να τα πετύχει μόνο η εργατική τάξη, μέσα από τον αγώνα της με πρόγραμμα ριζικές σοσιαλιστικές αλλαγές.

Οι φτωχοί μαύροι εργάτες του Μπίρμιγχαμ που τις περισσότερες φορές μιλούν ελάχιστα Αγγλικά δεν μπορούν να εντοπίσουν τον πραγματικό αίτιο της φτώχειας-τους και ξεσπούν στους γύρω τους. Η Αγγλική όμως εργατική τάξη, που έχει εμπειρίες και αγωνιστικές παραδόσεις εκατοντάδων χρόνων βγαίνει όλο και πιο μπροστά στο προσκήνιο, στρέφεται όλο και περισσότερο στις επαναστατικές προοπτικές και τους αγωνιστές Μαρξιστές του Μιλίταντ που τις αντιπροσωπεύουν. Στο Λίβερπουλ οι μαρξιστές έχουν πάρει τον αγώνα στα χέρια τους και αγωνίζονται ενάντια στις περικοπές των κοινωνικών δαπανών. Οποιοδήποτε και νάναι το αποτέλεσμα του αγώνα στο Λίβερπουλ ο θάνατος του εγγλέζικου καπιταλισμού είναι βέβαιος. Γεγονότα σαν και αυτά του Μπίρμιγχαμ θα επαναληφθούν ξανά και ξανά σημαδεύοντας όλο και πιο έντονα την πορεία του προς το θάνατο, την ίδια στιγμή που οι μαρξιστικές δυνάμεις μέσα από την τάση του Μιλίταντ αρχίζουν να μπαίνουν αποφασιστικά στον αγώνα για μια Σοσιαλιστική Αγγλία.

Πανίκος Σ.

ΔΙΕΘΝΗ

Γενικές Απεργίες παραλύουν τη Βολιβία

Οι Λατινοαμερικάνοι ρωτούν:

«γιατί οι οικονομίες των χωρών στη Νότια Αμερική βρίσκονται στο χείλος του γκρεμού;»

Κι απαντούν:

«για να δουν την οικονομία της Βολιβίας που βρίσκεται στο βάθος της χαράδρας.»

Αυτο το κυνικό αστειό δείχνει με τις πιο καθαρές πινελιές την τραγικότητα της κατάστασης στη Λατινική Αμερική.

Η Βολιβία η χώρα που έχει το όνομα του ελευθερωτή της Λατ. Αμερικής του Σιμον Μπολιβάρ - κατάντησε η χώρα της εξάρτησης, της κόλασης, των πραξικοπημάτων, της ωμής βίας και της ασταμάτητης σφαγής των εργατών.

Ο πληθωρισμός το '83 ήταν 329% το '84 2,700% και φέτος υπολογίζεται να φτάσει το 40,000 που αποτελεί παγκόσμιο ρεκόρ. Οι τιμές όμως σύμφωνα με τη Γουάλ Στριτ Τζερναλ, ανέβηκαν το Γεννάριο του '85 στο απίστευτο 116,000%!! Η οικονομία της χώρας είναι πλήρως υποθηκευμένη στο διεθνές νομισματικό ταμείο. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες ανατρέπεται με γενική απεργία η δικτατορία του στρατηγού Μέζα Γκαρσία τον Οχτώβρη του '82 και αναλαμβάνει ο Σίλες σαν πρόεδρος με την υποστήριξη του κομμουνιστικού κόμματος.

Το πρόγραμμα αυστηρής λιτότητας που εξαγγέλλει αντιμετωπίζεται με τρομερό απεργιακό ρεύμα.

Μέχρι το Μάρτη του '85 γίνονται 10 γενικές απεργίες που καλύπτουν 35 εργάσιμες μέρες το '84 και 16 το '85.

Διευθυντες εργοστασίων πιάνονται όμηροι από τους εργάτες στη διάρκεια απεργιών και χρησιμοποιούνται σαν διαπραγματευτικά χαρτιά. (180 περιπτώσεις σε 34 εργοστάσια μέσα σε μια βδομάδα). Το Δεκέμβρη του '84 5 υπουργοί πιάνονται όμηροι από κυβερνητικούς υπαλλήλους σε μια προσπάθεια να πετύχουν αυξήσεις στους μισθούς. Το νερό στο προεδρικό μέγαρο κόβεται από εργάτες υδατοπρομηθείας.

Ο 70χρονος Σίλες κατεβαίνει σε απεργία πείνας και απειλεί να αυτοκτονήσει!

Τον διαδέχεται ο Βίκτωρ Παζ Εστενσόρο ηγέτης του εθνικιστικού εθνικού επαναστατικού κινήματος (MNR). Πρόκειται για την 190η κυβέρνηση της Βολιβίας στα 159 χρόνια ιστορίας της.

Η τεράστια δύναμη της Βολιβιανής εργατικής τάξης - οργανωμένης στο Συνδικάτο COB - και η αδιαισθητή επαναστατική της διάθεση δυστυχώς

κατασπαταλάνται από μια ηγεσία που τείνει να σπρώχνει τους εργάτες μέχρι τα κράσπεδα του υψώματος για να οπισθοχωρήσει πάντα στην τελευταία στιγμή μόλις πριν την κατάληψη του.

Αυτο έγινε και με την πρόσφατη Γενική Απεργία διάρκειας που προκηρύχθηκε στις 19 του Σεπτεμβρη μετά την εξαγγελία νέων μέτρων λιτότητας περιλαμβανομένης της παραποίησης μισθών μέχρι το Δεκέμβρη για τους 240,000 δημόσιους υπαλλήλους.

Μετά από 15 μέρες γενικής απεργίας ο πρόεδρος Παζ απάντησε με κατάσταση έκτακτης ανάγκης 90 ημερών και φυλάκισε εκατοντάδες συνδικαλιστές ηγέτες.

Η κατάληψη της γενικής απεργίας απόδειξε για

μια ακόμα φορά πως όση δύναμη, αποφασιστικότητα, ηρωϊσμο και επαναστατικότητα κι αν έχει η εργατική τάξη δεν είναι από μόνα τους αρκετά για να ανατρέψουν την αστική τάξη και τα σώματα ασφαλείας που κατέχει - ακόμα και με γενικές απεργίες διάρκειας. Αυτό που είναι απαραίτητο για τη νίκη είναι η ύπαρξη ενός ισχυρού επαναστατικού κόμματος και μιας ηγεσίας που να έχει οργανώσει από πριν τον αγώνα μέχρι το τέρμα. Γιατί η γενική απεργία διάρκειας βάζει στο προσκήνιο, είτε το θέλουν είτε όχι οι συνδικαλιστές ηγέτες, το ζήτημα της εξουσίας. Κι αν δεν είναι διατεθειμένοι κι έτοιμοι οι ηγέτες της εργατικής τάξης να προχωρήσουν μέχρι το τέρμα μέχρι την ανατρο-

πη του καπιταλισμού και το πέρασμα των μέσων παραγωγής στην υπηρεσία της κοινωνίας για να λυθούν έτσι τα προβλήματα που δημιουργεί το χαοτικό σύστημα της ατομικής ιδιοκτησίας τότε αργά ή γρήγορα - με την κούραση των εργατών και την απογοήτευση - θα επέμβει ο στρατός για να σώσει τον καπιταλισμό.

Οι εργάτες της Βολιβίας έχουν συσσωρεύσει τα πιο πλούσια συμπεράσματα από τους αγώνες ρεκόρ των τελευταίων λίγων χρόνων. Οπλισμένοι μ' αυτή την πολύτιμη πείρα θα ξεπεράσουν στα επόμενα λίγα χρόνια την αναποφάσιστη ηγεσία τους και θα βαδίσουν το δρόμο της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Γιώργος Ζαβρός
Δ. Μιχαήλ

Ο ΜΙΤΤΕΡΑΝ ΒΥΘΙΖΕΙ ΤΟ ΓΚΡΗΝΠΗΣ

Στις 10 του Ιούλη σε λιμάνι της Νέας Ζηλανδίας βυθίστηκε το πλοίο Rainbow Warrior (RW) της οικολογικής Οργάνωσης Greenpeace που αγωνίζεται για την ειρήνη. Το RW θα συμμετείχε σε ταξίδι διαμαρτυρίας στο Νότιο Ειρηνικό Ωκεανό (μαζί με άλλα πλοία) ενάντια στις πυρηνικές δοκιμές της Γαλλίας. Η Greenpeace οργανώνει τέτοια ταξίδια στην περιοχή από το '71 κι ούτε μια πυρηνική δοκιμή δεν κατάφερε να εμποδίσει (όχι πως θα τα κατάφερνε αν συνέχιζε γι ακόμα 200 χρόνια). Όμως για τις γαλλικές μυστικές υπηρεσίες το RW ήταν θανάσιμος κίνδυνος! Τις βόμβες στα πλευρά του RW τοποθέτησαν δυο λοχαγοί των μυστικών υπηρεσιών (D.G.S.E.), της κυβέρνησης της Γαλλίας.

Για... όσους μπορεί να το ξέχασαν στη Γαλλία έχουμε σοσιαλιστική κυβέρνηση εδώ και 4 χρόνια.

Όταν όλος ο κόσμος ήξερε από τον Γαλλικό και ξένο τύπο ότι οι γαλλικές μυστικές υπηρεσίες είχαν χέρι στο σκάνδαλο (που κόστισε τη ζωή ενός ναυτικού) ο Μίττεραν αποφάσισε πως χρειαζόταν έρευνα! Όρισε υπεύθυνο τον ανεξάρτητο και αμερόληπτο (εξ άλλου είναι παλιός Ντε Γκωλικός) Μπερναρ Τρικο, ο οποίος πολύ σύντομα πέστηκε πως οι μυστικές υπηρεσίες... δεν ήταν υπεύθυνες για τη βύθιση.

Επειδή όμως αυτή την ιστορία την πίστεψε μόνο ο Μίττεραν, ο Τρικο και το υπουργικό συμβούλιο, ανάλαβε η Λε Μοντ (Γαλλική Αστική Εφημερίδα από τις πιο σοβαρές παγκόσμια) να κάνει δική της έρευνα.

Η έρευνα της Λε Μοντ έρχε κατ' αρχην τον ίδιο τον υπουργό άμυνας - ήταν από τους καλούς, τους στενούς του Μίττεραν αυτός ο Έρνυ. Η έρευνα έδειξε πως η διαταγή για τη βύθιση βγήκε απ' ευθείας από τη διεύθυνση της DGSE - έτσι έγινε κι ο αρχηγός της DGSE ο Λακοστ, πρώην.

Γενικός συντονιστής από το Παρίσι ο στρατηγός Εμιν, δεξί χέρι του Λακοστ. Δεξί κι αριστερό χέρι του Εμιν οι Ντύλακ και Ολιβιέ: παιδιά με εξαιρετική ανατροφή. Ο πρώτος οργάνωσε δυο πραξικοπήματα στην περασμένη δεκαετία: Ένα στο Κότον και το άλλο στις Κομόρες. Για ένα διάστημα τον καταζητούσαν διεθνώς. Σήμερα υπηρετά πιστά τη σοσιαλιστική κυβέρνηση του Μίττεραν. Ο δεύτερος παλιός αγωνιστής... στο Λίβανο μαζί με τους Φαλαγγίτες, στη Ροδεσία (τώρα Ζιμπάμπουε) στην υπηρεσία του ρατσιστή Ίαν Σμιθ και αλλού. Μεταλαθρέμπορος όπλων. Όμως μετανόησε στη φυλακή (έκανε 18 μήνες) κι από τότε υπηρετά κι αυτός πιστά τα σοσιαλιστικά ιδεώδη.

Μπράβο Μίττεραν. Οι κατάλληλοι άνθρωποι στα κατάλληλα πόστα - αυτο είναι το κλειδί της επιτυχίας! Επιπλέον ο Μίττεραν είναι σκληρό καρύδι. Ενώ το σκάνδαλο βρισκόταν στην εξέλιξη του και έπαιρνε διαστάσεις, με τον πιο αυθάδη τρόπο επισκέφθηκε τους χώρους των πυρηνικών δοκιμών της Γαλλίας στο Νότιο Ειρηνικό, προκαλώντας το κοινό αίσθημα διεθνώς και ιδιαίτερα στην Νέα Ζηλανδία η οποία γειτονεύει.

Με σοσιαλιστές όπως τον Μίττεραν τι χρειάζεται ο σοσιαλισμός τους εχθρούς;

Για το εργατικό κίνημα βγαίνουν σοβαρά συμπεράσματα από τέτοια περιστατικά. Από τη μια για τους σοσιαλιστές στυλ Μίττεραν οι οποίοι αφού υποσχεθούν στους εργαζομένους φούρνους παξιμάδια για να τους ψηφίσουν, τα ξεχνούν όλα μόλις καθίσουν στις προεδρικές πολυθρόνες και υπηρετούν πιστά το κεφάλαιο. Από την άλλη για τις μυστικές υπηρεσίες οι οποίες στο όνομα του «εθνικού συμφέροντος» είναι ικανές για τα χειρότερα εγκλήματα.

A.P.

ΓΟΥΑΤΕΜΑΛΑ Οι εργάτες σταματούν τη λιτότητα

Στη Γουατεμάλα η ανακοίνωση της κυβέρνησης για μεγάλες αφέσεις στις τιμές πυροδότησε ένα νέο κύμα αγώνα. Η εργατική τάξη της χώρας αντιστάθηκε αποφασιστικά. Ακόμα κι οι μαθητές διαδήλωσαν μαχητικά στην πρωτεύουσα καίοντας λεωφορεία διαμαρτυρόμενοι ενάντια στην άφξηση στα κόμιστρα (ύψος 50%). Πάνω από 300 άτομα πιάστηκαν απ' τα όργανα της δικτατορικής κυβέρνησης. Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΗΤΑΝ Η ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ, ΠΟΥ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΑΝΑΚΑΛΕΣΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ. Βέβαια η κυβέρνηση ρίχνει το φταίξιμο σε πρόσωπα που όπως ισχυρίζεται θέλουν να σαμποτάρουν την επιστροφή της δημοκρατίας στη χώρα - αν είναι ποτέ δυνατόν! Παράλληλα, για πρώτη φορά μετά από 12 χρόνια, ένοπλα σώματα ασφάλειας παραβίασαν το πανεπιστημιακό άσυλο μ' αποτέλεσμα 8 νεκρούς.

Η κρίση έχει χτυπήσει ανελέητα τη χώρα. Η αστική τάξη που κυβερνά τη χώρα με τη βία, έχει ρίξει τον πληθυσμό στην

πιο μεγάλη φτώχεια, την πείνα την ανεργία, τις ομηδικές σφαγές του ινδιάνικου στοιχείου που είναι η μεγάλη πλειοψηφία.

Γενικά η αστική τάξη, δεμένη στο ιμπεριαλιστικό άρμα, το μόνο που κάνει είναι να φροντίζει για μια ασταμάτητη και σταθερή μείωση του βιοτικού επιπέδου του λαού. Κι ο μόνος τρόπος για να τα καταφέρει είναι η καταφυγή στην ωμή δικτατορική βία.

Ο πληθωρισμός βρίσκεται κάτω ανάμεσα στο 40% με 60% το χρόνο και μεγαλώνει μήνα με το μήνα καθώς το κόστος των εισαγωγών αυξάνεται. Μόλις με βία μπορεί να ειπωθεί ότι το μισό της εργατικής τάξης έχει

δουλειά, ή υποασφαλείται. Άνθρωποι ψάχνουν καθημερινά στα σκουπίδια για φαί. Άλλοι αναγκάζονται να στραφούν στο έγκλημα για επιβίωση. Αφτοί που δουλεύουν κάποια δουλειά δεν ζουν πιο καλά απ' τους άλλους. Ειδικά αυτοί που δουλεύουν στις φυτείες ζαχαροκαλάμου, καφέ και βαμβάκι που φέρνουν το χοντρό χρήμα στη χώρα πρέπει να παίρνουν μόλις μίνιμουμ μεροκάματο 3.20 κουετζάλς. Αρκετοί παίρνουν μόλις 1.25. Οι συνδικαλιστές ηγέτες ζητούν αφέσεις 200% πράγμα που τις περισσότερες φορές στοιχίζει την εξοφάνιση τους. Όσες κυβερνήσεις κι αν αλλάξουν όσες δικτατορίες και αιματοχυσίες κι αν επιβάλει η αστική τάξη όσες επιστροφές στη δημοκρατία κι αν επιχειρήσει τα προβλήματα της κοινωνίας δεν λύνονται.

Μονάχα ο αγώνας της εργατικής τάξης για ανατροπή της αστικής επικυριαρχίας στην κοινωνία κι ο σοσιαλισμός θα λύσουν τα προβλήματα και θα οδηγήσουν την ανθρώπινη κοινωνία στην πρόοδο την εβημερία και την ειρήνη.

Γιώργος Ζαβρός

ΚΙΝ/ΦΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Συνεχίζοντας τες καμπάνιες για οικονομική ενίσχυση του αγωνιζόμενου Χιλιανού λαού, που παλεύει για την ανατροπή της αιματοβαμμένης Κούντας του Πινοσέτ, η Σοσ. Έκφραση διοργανώνει κινηματογραφική παράσταση στις 25/10/85 και ώρα 9.30 μ.μ.

Η προβολή θα γίνει στο σινεμα ΖΗΝΑ ΠΑΛΑΣ στη Λ/σια και θα προβληθεί το έργο

«ΘΩΡΗΚΤΟ ΠΟΤΕΜΚΙΝ»

Καλούμε τους φίλους και υποστηρικτές της Σοσ. Έκφρασης να δείξουν για μια ακόμα φορά έμπρακτα την διεθνιστική τους αλληλεγγύη.

Η τιμή εισόδου ορίστηκε μόνο 0.50 σεντ.

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ σ. ΔΙΓΚΛΗ

Οικονομική κρίση κι εργατική ηγεσία

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί μια κριτική - απάντηση σε οικονομική μελέτη του σύντροφου Παύλου Δίγκλη βουλευτή του ΑΚΕΛ και αναπληρωτή Γενικού Γραμματέα της ΠΕΟ.

Η μελέτη αυτή που δημοσιεύτηκε σε δυο συνέχειες στη «ΧΑΡΑΥΓΗ» στις 15 και 17 του Σεπτεμβρίου ίσως να μην προκαλούσε οποιoδήποτε ιδιαίτερο σχόλιο αν δεν υπογράφετο από τον συν. Δίγκλη ένα από τα κορυφαία στελέχη του ΑΚΕΛ και ηγέτη του εργατικού κινήματος.

Ο συν. Δίγκλης επισήμηναι στη μελέτη του μια σειρά από οικονομικά μεγέθη και βγάξει τα απαραίτητα σωστά συμπεράσματα για τις συνέπειες που θα έχει πάνω στην οικονομία το πάρα πέρα μέγιστο αυτών των μεγεθών.

Σύμφωνα με τη μελέτη, το δημοσιονομικό έλλειμμα έχει ανέλθει στα 153 εκ. λίρες ποσοστό 12% του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος (ΑΕΠ). Το εξωτερικό χρέος

έχει φτάσει τα επίπεδα των 700 περίπου εκατομ. λιρών ποσοστό που αντιπροσωπεύει το 55% του Ακαθ. Εθν. Προϊόντος.

Στη μελέτη δίνεται πίνακας όπου παρουσιάζει τις πλέον υπερχρεωμένες χώρες του κόσμου με συγκριτικά στοιχεία σ' ότι αφορά το εξωτερικό χρέος σαν ποσοστό των εξαγωγών και του Ακαθ. Εθν. Προϊόντος αυτών των χωρών, τον οποίο δίνουμε πιο κάτω:

Χώρα/Περιοχή	Χρέος Εξαγωγές	Χρέος ΑΕΠ
-Σύνολο αναπτυσσόμενων χωρών	144.6%	29.9%
- Αναπτυσσόμενες μη πετρελαιο- παραγωγές χώρες	157.9%	35.6%
- Λατινική Αμερική	201%	35.1%
- Αργεντινή	251.9%	39.9%
- Βολιβία	339.1%	48.6%
- Βραζιλία	238.3%	29.1%
- Χίλη	141.5%	39.2%
- Κόστα Ρίκα	281.5%	126.3%
- Ονδούρες	193.7%	55.3%
- Μεξικό	240.8%	49.1%
- Περου	206.3%	48.1%
- Ουραγουάη	171.2%	48.4%
- Κύπρος	109.9%	55.1%

Ο συν. Δίγκλης σωστά συμπεραίνει ότι: ο χαμηλός συντελεστής χρέους/εξαγωγών καθίσταται χωρίς ουσιαστική σημασία, γιατί το συνάλλαγμα που εισρέει από τις εξαγωγές δεν επαρκεί ούτε για την κάλυψη των εισαγωγών, ενώ σ' ότι αφορά τη σχέση χρέους/ΑΕΠ ότι βρισκόμαστε σε χειρότερη θέση από χώρες όπως το Μεξικό, η Αργεντινή, η Βραζιλία κ.λ.π. οι οποίες χρεωκόπησαν οικονομικά, αφού αδυνατούσαν να πληρώνουν τις δόσεις των χρεών τους.

Με βάση το χρέος που σήμερα έχει η Κύπρος αναγκάζεται να διαθέτει το 10% το ΑΕΠ για πληρωμή των δόσεων και τόκων, ενώ για τις αναπτυσσόμενες γενικά χώρες το ποσοστό είναι 4% και για την Λατινική Αμερική 4.6% του ΑΕΠ.

Στη μελέτη του ο συν. Δίγκλης επισημαίνει τους κινδύνους που συνεπάγονται αυτά τα μεγέθη λαμβανομένου υπόψη και του χαμηλού ρυθμού αύξησης του ΑΕΠ που αναμένεται για το 85. (Σύμφωνα με τα στοιχεία που δίνονται στο τελευταίο οικονομικό δελτίο της Λαϊκής Τράπεζας ο πραγματικός ρυθμός αύξησης του ΑΕΠ κατά το πρώτο ενιάμηνο, του 1985 υπολογίζεται σε 0.5% σε ύψιστη με 7.5% κατά το πρώτο εξάμηνο του 84).

Αφού επισημαίνει ο-

τι το εξωτερικό χρέος, σε συνδυασμό με τα μεγάλα δημοσιονομικά ελλείμματα, αντιπροσωπεύει το σοβαρότερο πρόβλημα της Κυπριακής οικονομίας προβλέπει ότι στα δυο τρία προσεχή χρόνια πιθανό να συναντήσουμε άρνηση χορήγησης νέων δανείων πράγμα που θα σημαίνει τη χρεωκοπία της οικονομίας. Αυτό θα σημαίνει με τη σειρά του ότι θα βρεθούμε κάτω από τη μπότα του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου που θα σημαίνει κρίση, ανεργία και πλήγμα στις κατακτήσεις και το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Μέχρι εδώ και σε σχέση με τις διαπιστώσεις που γίνονται θα μπορούσε να συμφωνήσει με το συν. Δίγκλη ο κάθε αστός οικονομολόγος όπως και ένας μαρξιστής.

Αυτό που θα περιμένε να δει κάποιος που να διαφοροποιεί τον συν. Δίγκλη είναι το τελευταίο μέρος της μελέτης, που καταπιάνεται με τα μέτρα που πρέπει να παρθούν, για την αντιμετώπιση των προβλημάτων. Δυστυχώς όμως τα μέτρα που εισηγείται ο συν. Δίγκλης δεν διαφέρουν σε τίποτα από τα μέτρα που θα μπορούσε να προτείνει και ένας αστός οικονομολόγος ή μέτρα που προτείνονται από την αστική κυβέρνηση Κυπρίου, μέσω του εκπροσώπου της του υ-

πουργού οικονομικών. Τέλος τέλος τα μέτρα αυτά δεν οδηγούν παρα σε αυτά, που υποτίθεται ότι θέλει να αποτρέψει ο συν. Δίγκλης, στο κτύπημα δηλ του βιοτικού επιπέδου των μαζών, βάθαιμα της οικονομικής κρίσης κ.λ.π.

Ας δούμε όμως ένα ένα τα μέτρα που προτείνει ο συν. Δίγκλης και που αυτά οδηγούν.

Με στόχο το δημόσιο τομέα και ημικρατικούς οργανισμούς, σαν την βασική πηγή των ελλειμμάτων και του εξωτερικού χρέους, προτείνει όπως ακολουθηθεί πολιτική περιορισμού των δαπα-

νων και μεγιστοποίηση των εσόδων του κράτους με στόχο τον ισοσκελισμό των δημοσίων οικονομικών. Αυτό θα επιτευχθεί με λιτότητα, περισυλλογή στη διαχείριση των οικονομικών και αφού συνειδητοποιήσουν όλοι πως δεν μπορούμε να ζούμε πέραν των δυνατοτήτων της οικονομίας (η υπογράμμιση του συν. Δίγκλη).

Τι μπορούν να σημαίνουν τα πιο πάνω μέτρα παρα κτύπημα του βιοτικού επιπέδου πλατιών στρωμάτων των εργαζομένων όταν προτείνεται περικοπή δαπανών από το κράτος, πράγμα που σημαίνει περικοπή κοινωνικών παροχών, τη στιγμή που θάπρεπε να αυξηθούν για καλύτερη ια-

τροφαρμακευτική περίθαλψη, ανεργιακά επιδόματα, συντάξεις δρόμους, καλύτερη παιδεία κ.λ.π. Η τι άλλο μπορούν να σημαίνουν παρα περικοπή στο μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων έστω με τη μορφή της παγοποίησης των μισθών τους.

Εξ άλλου αυτό που μας καλεί να συνειδητοποιήσουμε ο συν. Δίγκλης (πως δεν μπορούμε να ζούμε πέραν των δυνατοτήτων της οικονομίας) ακριβώς στοχεύει στους μισθούς του δημοσίου και ημικρατικού τομέα.

Πέραν όμως από το κτύπημα του βιοτικού επιπέδου των μαζών με τον ένα ή άλλο τρόπο, η περικοπή δαπανών από το κράτος θα

σημαίνει ακόμα παραπάνω ύφεση της οικονομίας σαν συνέπεια της πτώσης στη ζήτηση αγαθών και υπηρεσιών — Ήδη το 0,5% ρυθμός ανάπτυξης του ΑΕΠ που επιτεύχθηκε για το πρώτο εξάμηνο του 85 δεν είναι τίποτα άλλο παρα ρυθμός κρίσης.

Μήπως ξεχάνα ή δεν γνωρίζει ο συν. Δίγκλης ότι η ανάπτυξη που επιτεύχθηκε στη Κύπρο αλλά και διεθνώς τις προηγούμενες δεκαετίες βασίστηκε σ' ένα μεγάλο βαθμό στην πολιτική των ελλειματικών προϋπολογισμών και όχι ισοσκελισμένων, που ακολούθησαν οι κυβερνήσεις των διαφόρων χωρών;

Το αν σταδιακά η μια χώρα μετά την άλλη οδηγήθηκαν σε κρίση (το ίδιο και η Κύπρος) με μηδενικούς ρυ-

θμούς ανάπτυξης ή 1,2 και 3%. Εκεί που προηγούμενα πετύχαιναν 10 και 15% ρυθμούς, αυτό δεν οφείλεται παρα στις αντιθέσεις και τους νόμους κίνησης του καπιταλιστικού συστήματος ένα σύστημα που έχει εξαντλήσει τα περιθώρια ανάπτυξης-του. Φυσικά αυτό πρώτος ο συν. Δίγκλης θάπρεπε να το γνωρίζει σαν μαρξιστής που είναι όπως ο ίδιος αποκαλεί τον εαυτό του. Εξ άλλου συνταγές όπως ισοσκέλιση των δημοσίων οικονομικών προσπάθησαν να ακολουθήσουν σκληροί πολέμοι των κατακτήσεων των εργαζομένων όπως Θάτσερ, Ρήγκαν, Κολ κ.λ.π. χωρίς ουσιαστικά καμία επιτυχία.

Για τη μεγιστοποίηση των εσόδων του κράτους ο συν. Δίγκλης προτείνει την καταπολέμηση της φοροδιαφυγής-φοροαποροδιακία την εισαγωγή νέων μορφών φορολογίας, που να βαρύνουν την εργοδοτική τάξη και τους πλούσιους.

Αυτά τα μέτρα είναι σωστά και θα τα επικροτούσε αν υιοθετούντο ολόκληρο το εργατικό κίνημα.

Θα ήταν όμως ουτοπία ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες κρίσης (όπου οι βιομηχανοί για να επενδύσουν ζητούν μια σειρά από κίνητρα και φοροαπαλλαγές) να περιμένουμε από μια δεξιά κυβέρνηση-που ακριβώς αντιπροσωπεύει τα συμφέροντα της αστικής τάξης - να προχωρήσει στο κτύπημα της τάξης που εκπροσωπεί και ταυτόχρονα να περιμένουμε νέες επενδύσεις απαραίτητες για οποιαδήποτε ανάπτυξη της οικονομίας. Στη συνέχεια ο συν. Δίγκλης αφού επιρρίπτει τη κύρια ευθύνη για τη κατάσταση στη κυβέρνηση, καλεί όλες τις τάξεις και παράγοντες να συμβάλουν στη διάσωση της οικονομίας, αφού αρθούν όλοι πάνω από τις μικροπολιτικές και κομματικές σκοπιμότητες και να υπάρξει υπερκομματική οικονομική και δημοσιονομική πολιτική. Εισηγείται δε ότι ο καλύτερος τρόπος αντιμετώπισης των προβλημάτων της οικονομίας είναι ο σχηματισμός κυβέρνησης εθνικής ενότητας.

Ο συν. Δίγκλης αποφεύγει προσεκτικά να πει ξεκάθαρα αυτό που και ο ίδιος γνωρίζει ότι δηλαδή η κυβέρνηση που σ' αυτήν επιρρίπτει ευθύνες είναι μια αστική, δεξιά κυβέρνηση και να ζητήσει την αντικατάστασή της από μια αριστερή-εργατική κυβέρνηση.

Στη συνέχεια ούτε λίγο ούτε πολύ ζητά από τα δεξιά κόμματα να πάψουν να ακολουθούν φιλοκαπιταλιστική φιλοϊμπεριαλιστική πολιτική και τα αριστερα να πάψουν να ακολουθούν φιλεργατική πολιτική και όλοι μαζί αποκοινού να φτιάξουν μια υπερκομματική εθνική κυβέρνηση και να δουν πως θα φτιάξουν από κοινού το νοικοκυριο που λέγεται κυπριακή οικονομία.

Θάταν σοβαρά πράγματα τα πιο πάνω αν η κυπριακή κοινωνία ήταν

υπερταξική, η πάλη των τάξεων σταματούσε, και ο συν. Δίγκλης δεν ήταν βουλευτής του αριστερού και πιο μεγάλου εργατικού κόμματος του ΑΚΕΛ και Β' Γ.Γ. της αριστερής-εργατικής συντεχνίας της πιο μεγάλης στη Κύπρο της ΠΕΟ και ήταν ακόμα Β' Γ.Γ. του συνδέσμου εργοδοτών-βιομηχάνων και εργαζομένων.

Σίγουρα η οικονομία μας οδηγείται στη χρεωκοπία σε μια εποχή όπου παγκόσμια ο καπιταλισμός εξαντλήσει τα περιθώρια ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων.

Αυτό που φαίνεται δεν καταλαβε ο συν. Δίγκλης όπως ούτε και οι ρεφορμιστές σοσιαλιστές ηγέτες κατάλαβαν πχ Παπανδρέου, Κονζαλες, Μιττέραν, κ.λ.π. είναι ότι αυτό που χρειάζεται δεν είναι καλύτερη διαχείριση και νοικοκυρέψη του καπιταλιστικού συστήματος αλλά η αντικατάστασή του με το Σοσιαλισμό, σαν το σύστημα που θα μπορούσε στη βάση των κοινών συμφερόντων της εργατικής τάξης και του σχεδιασμού της οικονομίας να αναπτύξει τις παραγωγικές δυνάμεις με αφάνταστα πιο ψηλούς ρυθμούς απ' ότι πέτυχε ο καπιταλισμός μέχρι σήμερα.

Το να έχουμε σήμερα σαν βασικό αίτημα και προσανατολισμό το σχηματισμό εθνικής υπερκομματικής κυβέρνησης (ιδιαίτερα όταν αυτή η θέση εκφράζεται από το πιο μεγάλο και δυνατό εργατικό κόμμα, το ΑΚΕΛ) είναι σαν να αρνούμαστε την πάλη για την εξουσία της εργατικής τάξης και ταυτόχρονα αποδεχόμαστε τη δικαιίωση της αστικής εξουσίας και διακυβέρνησής.

Αυτό με τη σειρά του στις σημερινές συνθήκες δεν σημαίνει τίποτα παραπάνω από το να αφήνουμε ανενόχλητο το σύστημα και τους εκπροσώπους του, να ακολουθούν τη δική τους πορεία που το μόνο που μας υπόσχονται είναι κρίση, κτυπήματα και βιοτικό μας επίπεδο, ανεργία, φτώχεια κ.λ.π.

Αυτό που πρέπει να καταλάβει και ο συν. Δίγκλης αλλά και οι υπόλοιποι ηγεσίες των αριστερών κομμάτων είναι ότι η οικονομία θα δει ξανά ψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης και τα χρέη θα πάψουν να υπάρχουν όταν πάψουν να υπάρχουν αυτοί που γεννούν τη κρίση με τις συνέπειές της.

Η εργατική τάξη σήμερα είναι πανίσχυρη. Αυτό που χρειάζεται ο συν. Δίγκλης είναι η σωστή καθοδήγηση από την ηγεσία του — ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα για κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη τη μόνη που μπορεί να λύσει τα οικονομικά — κοινωνικά και εθνικά προβλήματα. Οι αστοί εδώ και χρόνια μας έδειξαν τη χρεωκοπία τους να λύσουν το εθνικό ζήτημα. Τώρα με τα πρώτα σημάδια της καπιταλιστικής κρίσης στην Κύπρο μας δείχνουν και τη χρεωκοπία τους πάνω στο επίπεδο της οικονομίας.

Ο χαρακτήρας της Νοτιοαφρικανικής επανάστασης

Η ηρωική εξέγερση του μαύρου προλεταριάτου της Νότιας Αφρικής ενάντια στο πιο σκληρό καταπιεστικό καθεστώς στον κόσμο συνεχίστηκε ολόκληρο το Σεπτέμβρη με αμείωτη σφοδρότητα.

Τα γεγονότα είναι γνωστά, αφού δεν περνά μέρα που να μην τα δούμε στις οθόνες της τηλεόρασης ή που να μην τα διαβάσουμε στις εφημερίδες (βλέπε επίσης το προηγούμενο φύλλο της Σοσ. Έκφρασης).

Αυτό που θα μας απασχολήσει εδώ μια που απασχολεί το εργατικό κίνημα και συζητείται από διάφορες πολιτικές τάσεις της αριστεράς - είναι ο χαρακτήρας αυτής της εξέγερσης. Για το κυπριακό εργατικό κίνημα αυτό το θέμα έχει ιδιαίτερη σημασία γιατί αφορά το χαρακτήρα των σύγχρονων εθνικοαπελευθερωτικών κινήματων.

Πρώτα ο εθνικοαπελευθερωτικός

Για τους σταλινικούς που ηγούνται του Κομμουνιστικού Κόμματος Νοτίου Αφρικής (ΚΚΝΑ) και του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσου (ΑΕΚ) το ζήτημα μπαίνει όπως μπαίνει περίπου το κυπριακό από την ηγεσία του ΑΚΕΛ: (και κατά καιρούς και από την ηγεσία της ΕΔΕΚ). Στη Ν. Αφρική έχουμε μια «εσωτερική αποικιοκρατία» των λευκών πάνω στους μαύρους. Ο χαρακτήρας του αγώνα είναι αγώνας των μαύρων εργατών για εθνική απελευθέρωση και δημοκρατία.

Πρόκειται δηλαδή για επανέκδοση της παλιάς Σταλινικής θεωρίας των σταδίων που υποστηρίζει ότι υπάρχουν δυο ξεχωριστές επαναστάσεις:

Η μια «εθνικο-δημοκρατική» ή άλλη «σοσιαλιστική». Για την πρώτη σύμφωνα με τους Σταλινικούς της Ν. Αφρικής, χρειάζεται ένα καθεστώς «λαϊκής δημοκρατίας» - κι όχι εργατικής εξουσίας. Μόνο στη «δεύτερη» επανάσταση θα πρέπει να περιμένουμε προλεταριακή εξουσία. Αντι η «δημοκρατική επανάσταση» να απαιτεί την ανατροπή του καπιταλισμού πρέπει απλά «να προχωρήσει μέχρι την υπονόμευση(!) της θέσης της μονοπωλιακής αστικής τάξης και να επιφέρει όσο το δυνατό καλύτερα ωφέλη στην εργατική τάξη και τις καταπιεσμένες αγροτικές μάζες».

Μέσα σ' αυτά τα πλαι-

σια οι εθνικοποιήσεις αναβάλλονται για να τις επεξεργαστεί η μελλοντική «δημοκρατική κυβέρνηση».

Αυτή η επιμονή στην ξεπερασμένη θεωρία των σταδίων έχει στοιχίσει ήδη πολλά στο Νοτιοαφρικανικό εργατικό κίνημα.

Η ηγεσία του παράνομου Κ.Κ. και του Αφρικανικού Κογκρέσου, από τη δεκαετία του 40 και 50, επειδή ακριβώς χαρακτήρισαν τον αγώνα των μαύρων, αγώνα για την εθνική απελευθέρωση και τη δημοκρατία (για μια αστική δημοκρατία δηλαδή), ήταν επόμενο να αγωνιούν να συνάψουν συμφωνίες με τους φιλελεύθερους αστούς, να προσπαθούν να περιορίσουν τις εξεγέρσεις για να μη φοβηθούν οι αστοί «σύμμαχοι» και να οδηγήσουν έτσι τα τρομερά ξεσηκώματα του 1946, του 1950-52 και του 1957-60 στην ήττα και τη σφαγή, παρα τον απίστευτο ηρωισμό των εργατών και της νεολαίας.

Και σαν να μην έφταναν αυτά μετά την τελευταία ήττα του 1960, οι ηγέτες αυτοί έβγαλαν το συμπέρασμα ότι μόνο με ανταρτοπόλεμο και σαμποτάζ θα μπορούσαν να ριξουν το καθεστώς. Μετά από 20 χρόνια η εγκληματική αυτή ταχτική όχι μόνο κτέρρευσε παταγωδώς, ιδιαίτερα μετά τη συμφωνία της κυβέρνησης της Ν. Αφρικής και της Μοζαμβίκης να διώξει εντελώς τις λίγες βάσεις ανταρτών από το έδαφος της, αλλά οδήγησε στη σφαγή από τον πανίσχυρο

στρατό των λευκών, χιλιάδες νέους ηρωικούς αγωνιστές.

Το αδιέξοδο του αντάρτικου και το ξεπέταγμα του προλεταριάτου στο προσκήνιο έχει οδηγήσει την ηγεσία του Κομμ. κόμματος σε μια νέα «αριστερή» στροφή. Η ανακοίνωση της κ. επιτροπής τον Γενάρη του 85 είναι γεμάτη αριστερή φρασεολογία για την κρίση του καπιταλισμού για το ότι το κράτος της Ν.Α. είναι όργανο «για την άμυνα της αστικής εξουσίας», για την ανάγκη να «καταστραφεί» ή να «καταστεί αναποτελεσματικός» ο στρατός κι η αστυνομία για να «ηττηθεί η μπουρζουαζία» κλπ. Παρα την φρασεολογία αυτή η θεωρία των σταδίων παραμένει ανέπαφη.

Οι Μαρξιστές

Οι Μαρξιστές του Α.Ε.Κ. που διαγράφηκαν το 1979 για την εναντίωσή τους στην ταχτική του αντάρτικου-ταχτική που σήμερα παραδέχεται η ηγεσία ότι ήταν λανθασμένη, αντιπαραβάλλουν εδώ και χρόνια την θεωρία την στρατηγική και την ταχτική του Μαρξισμού-Λενινισμού μέσα στο ΑΕΚ και το εργατικό κίνημα.

Όπως έχουν εξηγήσει οι Μαρξιστές η επερχόμενη επανάσταση στη Ν.Α. είναι ξεκάθαρα κι αναπόφευκτα προλεταριακή σοσιαλιστική. Κι αυτό παρα το γεγονός ότι στο προσκήνιο της επαναστατικής πάλης βρίσκονται δημοκρατικά αιτήματα και πάνω απ' όλα η απαίτηση για εθνική απε-

λευθέρωση. Αυτή ήταν εξ άλλου κι η θέση του Λένιν και του Τρότσκι για το χαρακτήρα της Ρώσικης επανάστασης του 1905 και 1917 η θεωρία δηλαδή της «διάρκους επανάστασης».

Ας δούμε όμως πως εφαρμόζεται αυτή η θεωρία στην περίπτωση της Ν. Αφρικής. Στη Ν.Α. τα «αστικοδημοκρατικά» καθήκοντα που υλοποιήθηκαν μερικώς κάτω από την εξουσία των λευκών αφορούν την μεταμόρφωση της χώρας σε μια σύγχρονη καπιταλιστική κοινωνία.

Αυτή η μεταμόρφωση φαίνεται στην ανάπτυξη της βιομηχανίας και της κοινωνίας των φυλών και σχεδόν όλων των μισοφροναριστικών σχέσεων στα χωράφια. Επίσης στη δημιουργία ενός συγκεντρωτικού καπιταλιστικού κράτους και μιας ενοποιημένης αγοράς.

Όμως αυτό που παραμένει να υλοποιηθεί αυτό που κραυγάζει απαιτώντας να υλοποιηθεί αυτό που μπορεί να υλοποιηθεί μόνο με τον αγώνα μέχρι το τέρμα ενάντια στο λευκό αστικό καθεστώς είναι ένα θεμελιακό καθήκον εθνικοδημοκρατικού χαρακτήρα: Η ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑΣ.

Αυτό δεν αλλάζει τον χαρακτήρα της επανάστασης που είναι εξ αρχής προλεταριακή σοσιαλιστική. Από την αρχή αναπτύσσεται σαν αγώνας του μαύρου προλεταριάτου ενάντια στην μπουρζουαζία και το αστικό κράτος. Λόγω της κρίσης του παγκόσμιου

καπιταλισμού γενικά και του Νοτιοαφρικανικού ειδικά, λόγω της εξάρτησης της Νοτιοαφρικανικής αστικής τάξης στην καταπίεση, στην διχτατορία και το ρατσισμό του απαρτχάιντ για ολόκληρες γενιές η αστική τάξη είναι υποχρεωμένη να είναι εχθρός της δημοκρατίας. Έτσι τα δημοκρατικά καθήκοντα μπορούν να υλοποιηθούν μόνο με την ανατροπή της αστικής κυριαρχίας. Κάθε προσπάθεια και κάθε θεωρία που ξεχωρίζει το άπαρτχάιντ από τον καπιταλισμό κάθε προσπάθεια να εκτροχιαστεί ο αγώνας ενάντια στο κράτος και την αστική τάξη από τον συνειδητό μαζικό αγώνα για εργατική εξουσία μόνο σύγχυση μπορεί να φέρει και διάσπαση στην εργατική τάξη των μαύρων. Μια εργατική τάξη που ασχημάτισε αποτελεί την συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού (γύρω στα 2/3 σε συνολικό πληθυσμό 33 εκατομμύρια)

Οι αστοί γνωρίζουν τι τους περιμένει

Αντίθετα με πολλούς μαύρους μικροαστούς ηγέτες οι ίδιοι οι αστοί είναι ξεκάθαροι για το χαρακτήρα της επανάστασης.

Αντιλαμβάνονται πως το αίτημα για δημοκρατική μεταμόρφωση της χώρας αποτελεί θανατηφόρο κίνδυνο γι' αυτούς. Απειλεί όχι μόνο τη συνέχιση ενός συστήματος που παράγει φτηνά εργατικά χέρια -

αναγκαία βάση για τα κέρδη και την οικονομική τους δύναμη - αλλά την καπιταλιστική διχτατορία συνολικά.

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΟΛΑ ΤΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΙΟ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟ ΣΤΟ ΠΙΟ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟ ΣΥΜΦΩΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΗ ΕΝΑΝΤΙΩΣΗ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑΣ.

Από το 1980 ο Προφessor Λόμπαντ εξήγησε την κατάντια της Ν. Αφρικανικής μπουρζουαζίας: «Αν γίνονταν σήμερα εκλογές στη βάση του συστήματος ένας άνθρωπος - ένας ψήφος θα κέρδιζε την πλειοψηφία ένας μη λευκός ηγέτης στη βάση ενός κομμουνιστικού προγράμματος με την υπόσχεση να προχωρήσει στην απαλλοτρίωση και ανακατανομή της περιουσίας των προνομιούχων τάξεων».

Μια αστική εφημερίδα έγραφε πρόσφατα:

«Ο αγώνας δεν γίνεται για να μπαίνουν ελεύθερα στα τρένα και στα ξενοδοχεία, αλλά για να αλλάξουν την κοινωνία και τη διανομή του πλούτου» και συνεχίζει «Η κυβέρνηση λοιπόν δεν παλεύει για τη διατήρηση του ρατσισμού, αλλά για την διατήρηση του καπιταλισμού».

Αν οι ηγέτες της εργατικής τάξης είχαν τη μισητή κατανόηση που έχουν οι αστοί θα εγκατέλειπαν τις θολές σταλινικές ιδέες και θα εξόπλιζαν το κίνημα για το μακροχρόνιο και δύσκολο αγώνα που έχουν μπροστα τους οι εργάτες.

Τα συμπεράσματα που βγάζουν όμως οι εργάτες από την καθημερινή πάλη είναι το πιο αισιόδοξο μήνυμα για τις προοπτικές της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Στην πρόσφατη απεργία στο EAST LONDON, το συμπέρασμα που οι εργάτες έβγαλαν για την ηγεσία τους - και με τρόπο δημοσίευσαν οι αστοί ήταν: «Να βρίσκονται πίσω μας για υποστήριξη ναι, αλλά όχι μπροστα γιατί ξέρουμε που μπορούν να οδηγήσουν τον αγώνα μας!»

Δώρος Μιχαήλ

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Έγινα κι όλας 25 χρονών

1η Οκτωβρίου λοιπόν. Κι όπως κάθε χρόνο έτσι κι φέτος γιορτάζω τα γενέθλια μου. Έγινα κι όλας 25 χρονών. Μέσα από τόσα εμπόδια και τρικλοποδιές νά που κατάφερα να επιζω και να στέκομαι μπροστα από μια μεγάλη τούρτα για να σβύσω τα 25 κεράκια.

Για όσους δεν με γνωρίζουν πρέπει να πω ότι ο νονός μου προς το παρών είναι ο Κυπριανός αν και με έχει βαφτίσει ο Μακάριος. Όσο για τους γονείς μου, οι ρίζες τους ούτε κι εγώ ξέρω που φτάνουν. Από τον Όμηρο μέχρι τους Πέρσες, τους Ρωμαίους, τους Βυζαντινούς, τους Ενετούς, τους Τούρκους

κι ένα σωρό κατακτητές που πέρασαν απ' εδώ.

Γεννήθηκα λοιπόν το 1960. Κι όπως πολλά παιδιά εδώ στην Κύπρο έτσι κι εγώ γεννήθηκα με μεσογειακή αναίμια, έτσι κάθε τόσο να χρειάζομαι αίμα. Αίμα το οποίο παίρνω άλλοτε από την Ελλάδα άλλοτε από την Τουρκία και την Αγγλία και άλλοτε από την Αμερική. Όχι πως όλοι αυτοί είναι φιλόδημοι αλλά όλο κάτι πονηρο έχουν στο νου τους για να με χρησιμοποιούν ως πόρνη της Μεσογείου που λέει κι ο Μητσοτάκης.

Δεν με φτάνει όμως η αρρώστια, έχω στο κεφάλι μου κι ένα σωρό επίδοξους μνηστήρες, που όν-

τας κεφαλαιοκράτες όλοι τους, βάλθηκαν να με στείλουν στον τάφο μια ώρα γρηγορότερα αφού μ' έκαναν τόσο αδύνατη που δεν μπορώ στα δυο μου πόδια να σταθώ.

Το 1974 γέννησα κι ένα παιδάκι όχι από φυσιολογικό έρωτα αλλά από βιασμό του Τούρκικου στρατού κι αφού σ' αυτό βοήθησε λιγάκι η πατρόνα μου η Ελληνική χούντα. Το βάφτισε ο Ντενκας. Αλλά καθώς εγώ με μεσογειακή αναίμια, βγήκε και το παιδί χειρότερο από μένα και δεν το βλέπω για πολύ στη ζωή το δύστυχο.

Όλη η ζωή μου μπορεί να μην είναι και τόσο ευχάριστη μα νά που

τώρα βρίσκομαι στα 25 μου χρόνια μπροστα από μια μεγάλη τούρτα στο προεδρικό και όλοι οι αστοί καλεσμένοι γύρω-γύρω ποιος θα φάει το μεγαλύτερο κομμάτι, μήπως και μείνει και κανένα κομμάτι για τον κοσμάκι που η τάξη του δεν του επιτρέπει να βρσκατεί απόψε εδώ.

Μ' όλα αυτά τα βάσανα διερωτούμαι πόσα γενέθλια θα κάμω ακόμα. Ωστόσο η ζωή συνεχίζεται και χωρίς εμένα όσο πικρο κι αν φαίνεται. Και που ξέρεις, όλο και κάτι καλύτερο πάντα θα βγει από το θάνατο κακών πραγμάτων γιατί το ποτάμι της ζωής κυλάει πάντα μπροστα.

Για την άρρωστη κορούλα μας
Γ. Κυπριαός

ΕΛΛΑΔΑ: Γενικός ξεσηκωμος ενάντια στα μέτρα λιτότητας του Παπαντρέου

Συμπληρώνονται τέσσερις μήνες αποτες εκλογες της 2ας του Ιούλη, όπου το εργατικό κίνημα έδειξε για άλλη μια φορά την δύναμη του βγάζοντας πανηγυρικά το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία. Οι τέσσερις μήνες της 2ης τετραετίας του ΠΑΣΟΚ, είναι ένα διάστημα σχετικά μικρο. Και αν υπολογίσει κανείς και τους δυο περίπου μήνες που καταναλώθηκαν στους προβληματισμούς του συν. Παπαντρέου για το σχήμα της νέας κυβέρνησης τότε αφο το διάστημα γίνεται ακόμα μικρότερο. Και όμως η νέα κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ πρόφτασε μέσα σε αφο το διάστημα να δείξει τες προθέσεις της για την νέα τετραετία.

Το εργατικό κίνημα

Τα γεγονότα που εξελίσσονται σήμερα στην Ελλάδα έχουν μια ιδιαίτερη σημασία, γιατί έρχονται σε μια περίοδο τρομερης ανόδου του ελληνικού εργατικού κινήματος.

Μετα την νίκη των εκλογων το εργατικό κίνημα καταλάγιασε, περιμένοντας την εξαγγελία της νέας οικονομικής πολιτικής της Κυβέρνησης.

Σήμερα όμως η περίοδος της κάλμας πέρασε. Δεν υπάρχουν πια αμφιβολίες ότι η Κυβέρνηση Παπαντρέου θα στηριχτεί πάλι στους ώμους των κεφαλαιοκρατων και των μονοπωλιων και θα κτυπήσει το εργατικό κίνημα. Αναγκάζεται να ανακαλύψει η Κυβέρνηση ότι η Ελληνική οι-

εξαγωγων και το 65% της απασχόλησης βρίσκονται σε κρίση. Συνεχίζουν - όπως αναφέρει η ΓΣΕΕ (Συντεχνιακό Κογκρέσο των εργαζομένων Ελλάδας) - οι βιομηχανοι τες μαζικές απολύσεις, την φυγάδευση κεφαλαίων, τες αφηγήσεις των τιμών και ζητούν και την περικοπή του μισθού. Και όλα αφο για να μπορέσει να γίνει ανταγωνιστική η Ελληνική οικονομία που εξαιτίας των ψηλών μισθων δεν μπορεί να συναγωνιστεί τες ανεπτυγμένες καπιταλιστικές οικονομίες.

Το εργατικό κίνημα μπροστα σ' αφο την κίνηση της κυβέρνησης και των βιομηχανών άρχισε να δείχνει ότι δεν είναι διατεθειμένο να δεκτεί να φορτωθούν τα βάρη στους ώμους του. Άρχισε να μπαίνει στην αντεπίθεση. Η μεγαλειώδης νίκη στα Ναυπηγεία

κυβέρνησης στις 7/9/85.

Μέσα στη δωδεκάωρη σύσκεψη το εκτελεστικό γραφείο δέχθηκε το ανήλεες σφυροκόπημα απο 55 συνδικαλιστες (60 ήταν οι ομιλητες) που τάχθηκαν ενάντια στη πολιτική λιτότητας που θέλει να περάσει η κυβέρνηση.

Οι 320 συνδικαλιστες που πήραν μέρος έμειναν άναυδοι όταν η Βάσω Παπαντρέου ανέπτυξε την πολιτική για την βιομηχανία και προέτρεπε: «... Η Ελληνική βιομηχανία πάσχει απο μείωση επενδύσεων, χαμηλή παραγωγικότητα, και έλλειψη κερδων!!! «Πρέπει να καταλάβουν επιτέλους όλοι πως η βιομηχανία χρειάζεται κέρδη και συνεπώς οι απαιτήσεις των εργαζομένων πρέπει να ελαχιστοποιηθούν ή να ανασταλούν...»!

Για τες προβληματικές επιχειρήσεις που κλείνουν συνέχεια ενω οι ουρες των ανέργων συνεχως αφάνουν η Βάσω Παπαντρέου ανέφερε «...είναι προτιμότερη μια μεσοπρόθεσμη άφηση της ανεργίας με το κλείσιμο των μη βιώσιμων επιχειρήσεων που δεν ανήκουν σε στρατηγικούς τομεις της οικονομίας προκειμένου να αντιμετωπιστεί ουσιαστικά το ζήτημα μέσα απο μελλοντικές επενδύσεις».

με σε μια λογική σταθεροποίησης της οικονομίας στα πλαίσια που ορίζει η καπιταλιστική αγορά και κάτω απο τους όρους που απαγορεύουν οι βιομηχανοι και η ολιγαρχία».

Στο σημείο αφο τονίστηκε ιδιαίτερα ότι εγκαταλείφθηκε πλέον ο όρος «έξοδος απο την κρίση μέσα απο δομικές θεσμικές αλλαγες με στόχο το κοινωνικό μετασχηματισμό» και χρησιμοποιείται ο όρος «σταθεροποίηση», όρος γενικά παραδεκτος απο τους αστους οικονομολόγους. Έτσι ενω λέγεται με πολλή σαφήνεια ποια είναι τα βάρη που πρέπει να σηκώσουν οι εργαζόμενοι δεν αναφέρεται πουθενα ποια είναι εκείνα τα βάρη που θα σηκώσουν οι βιομηχανοι» (Ελληνικός τύπος 10/4/85).

Αριστερή Πτέρυγα

Μέσα απο αφο το κλίμα της αμφισβήτησης της ηγεσίας είναι που άρχισε να κάνει τα πρώτα της βήματα και να παίρνει μορφή η αριστερή πτέρυγα μέσα στο ίδιο το ΠΑΣΟΚ.

Συνδικαλιστες ηγέτες, στελέχη όπως ο Τρίτσας, αρχίζουν να εμφανίζονται σαν αριστεροί ηγέτες και να συσπειρώνουν τη βάση μαζί τους. Για πρώτη φορά στη 17η σύνοδο της κεντρικής Επιτροπής του ΠΑΣΟΚ κατέβηκε αντιέγραφο/διαφώνιας στη εισήγηση του Α. Παπαντρέου. 45 Κεντρικοί επιτροπιοι διαφώνησαν με τον Πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ. Ο Α. Παπαντρέου αναγκάστηκε να δηλώσει ότι η ομιλία του αποτελεί προσωπικές απόψεις και όχι εισήγηση για την πολιτική της κυβέρνησης.

«Ξεκίνημα»

Με την εμφάνιση των αριστερων αφοτων το εργατικό κίνημα άρχισε να συνειδητοποιεί ότι το «Ξ» είναι η ραχοκοκκαλία της «αριστερης πτέρυγας» και ότι μπορεί να βασίζεται πάνω στο «Ξ» στη πάλη του για το σοσιαλισμό.

Οι σύντροφοι του «Ξεκινήματος» με τες μαχητικές εκδηλώσεις έξω από το κτίριο που γίνεται η 18η Συνεδρία της Κεντρικής Επιτροπής έδειξαν για μια ακόμα φορά ότι οι Μαρξιστες του ΠΑΣΟΚ βρίσκονται στη πρωτοπορία.

Με πανν, με πλακατ, τάχθηκαν ενάντια στη πολιτική λιτότητας την οποία θέλει να επιβάλει η κυβέρνηση Παπαντρέου.

Ακόμη εκδόσαν μπροσούρες, διακηρύξεις που μοίρασαν στους εργαζόμενους καλώντας τους να ενώσουν την φωνή τους μαζί με τους συντρόφους. Τοπικές οργανώσεις του ΠΑΣΟΚ και Επιτροπές Εργοστασίων δέκθηκαν τες προσκλήσεις του «Ξεκινή-

ματος» και τάχθηκαν ενάντια στη πολιτική της Κυβέρνησης. Σήμερα το «Ξεκίνημα» έχει ριζώσει βαθεια μέσα στο εργατικό κίνημα γιατί ακριβως βγήκε μέσα από τα σπλάχνα του ίδιου του κινήματος.

Τόσο μέσα απο την Γιορτή Νεολαίας - όσο και απο την ομιλία του στη Κεντρική Επιτροπή ο Α. Παπαντρέου προσπάθησε να μεταφέρει το μήνυμα στο εργατικό κίνημα ότι προχωρεί προς τον σοσιαλισμό απο τα μέτρα και την πολιτική που ακολουθεί.

Το εργατικό κίνημα πήρε το μήνυμα αλλα έδειξε το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει η Κυβέρνηση. Το δρόμο «ΝΑ ΣΗΚΩΣΟΥΝ ΤΑ ΒΑΡΗ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΧΙ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ».

Το πόσο καλά κατάλαβαν το μήνυμα οι εργατεςμας το δείχνουν η μεγάλη πανεργατική απεργία κατα της λιτότητας στη Θεσσαλονίκη, η Πανελλαδική των εργαζομένων στα Νοσοκομεία. Κινη-

τοποιήσεις στο Πειραιά, Λάρισα, Πάτρα, Θήβα, Αγρίνιο, Βέροια, η μεγαλειώδης συγκέντρωση χιλιάδων εργαζομένων στις 26/9/85 στην Ομόνοια κλπ.

Δρόμος για τον Σοσιαλισμό

Ξανα και ξανα το Ελληνικό εργατικό κίνημα δείχνει την ωριμότητα του. Δείχνει ότι μπορεί να υπομένει την ηγεσία του, την κυβέρνηση του να το οδηγεί σε υπαγωγή. Δείχνει ότι δεν υπάρχουν ούτε δημοκρατικός ούτε αντιδημοκρατικός, ούτε τρίτος, ούτε πέμπτος δρόμος για τον σοσιαλισμό. Ένας είναι ο δρόμος για τον σοσιαλισμό:

Η αλλαγή των παραγωγικών σχέσεων. Το κτύπημα του κεφαλαίου, για να περάσει η παραγωγή στα χέρια των εργαζομένων, στα χέρια αυτων που παράγουν.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ

κονομία βρίσκεται σε βαθεια κρίση. Οι προβλέψεις της πρέπει όλες να αναθεωρηθούν. Ενω στόχος για το τέλος του χρόνου ήταν το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου να μην ξεπεράσει τα 2 δισεκατομμύρια δολάρια έχει ήδη φτάσει σήμερα τα 1,8 δισεκατομμύρια. Ο πληθωρισμός (αφηγήσεις των τιμών) που στόχος ήταν το 16% μόνο με τες αναπμήσεις που σχεδιάζονται θα ξεπεράσει το 18%. Το Δημοσίο έλλειμμα θα ξεπεράσει το 15% ανι για 13%, ο ρυθμός ανάπτυξης απο 2,5% θα πέσει στο 1,5% για το 85.

Απο την άλλη πλευρα ποια είναι η απάντηση των βιομηχανών; ούτε μια δραχη επενδύσεις. Οι 6 βασικοί κλάδοι της βιομηχανίας που ελέγχουν το 70% περίπου της βιομηχανικής παραγωγής, το 85% των συνολικών βιομηχανικών

του Σκαρμαγκα, η καθιέρωση του 7ωρου απο τους Οικοδόμους, όπως και οι απεργίες/καταλήψεις εργοστασίων/και οι διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα είναι άμεση απάντηση του εργατικού κινήματος.

Η εξέγερση των συνδικαλιστων ΠΑΣΟΚ

Αφο η πίεση του κινήματος είχε την αντανάκλαση της και μέσα στο ίδιο το ΠΑΣΟΚ, τόσο στο Συνδικαλιστικό σώμα, την ΠΑΣΚΕ όσο και στο πολιτικό εσωτερικό πεδίο.

Στο συνδικαλιστικό επίπεδο η αντανάκλαση πήρε την μορφή της έντονης κριτικής των συνδικαλιστων της ΠΑΣΚΕ προς το εκτελεστικό Γραφείο του ΠΑΣΟΚ, κατα την διάρκεια σύσκεψης για συζήτηση της οικονομικής πολιτικής της

Τέλος κατηγορήσε τους συνδικαλιστες της ΠΑΣΚΕ ότι «έχουν την τάση να χρεωκοπούν τες βιομηχανίες και να τες κάνουν προβληματικές για να γίνονται δημόσιοι υπάλληλοι!!! (Απο τον Φιλαθλο/Πολιτική 10/9/85).

Μπροστα σαφή την τόσο επεξηγηματική ανάλυση των στόχων απο το εκτελεστικό Γραφείο, και με την δύναμη που τους δίνει το εργατικό κίνημα οι συνδικαλιστες άρχισαν ο ανήλεες σφυροκόπημα βασμένοι όχι στην στήριξη του κεφαλαίου και των μονοπωλιων αλλα ασκώντας κριτική με μια έντονη ταχική γλώσσα. Ανάμεσα σ' αλλα ανέφεραν «Τα μέτρα που προτείνονται απο το Εκτελεστικό Γραφείο μέσα σε μια λογική Εθνικής ομοψυχίας είναι χωρίς κανένα ταχικό περιεχόμενο. Με την έννοια ότι κινδυνεύουμε να βρεθού-

αγοραζετε τη σοσιαλιστική εκφραση

σοσιαλιστική εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Έγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553

Επαρχιακα γραφεία:
Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα
Εσωτερικό: £4.00
Εξωτερικό:
Ευρώπη: £6.00
Αμερική: £8.00
Αυστραλία: £10.00